Omraam Mikhaël Aïvanhov

ÎN DUH ŞI ADEVĂR

Articol I. Cap. 1 – Scheletul universului

Ştiinţa Iniţiatică a subliniat mereu analogia existentă între univers, macrocosmosul, şi fiinţa umană, microcosmosul.

Închipuiţi-vă pe cineva care nu cunoaşte absolut nimic din anatomie, care nu are nicio idee despre felul în care fiinţa umană este construită, el s-ar întreba: „Cum poţi potrivi toate acestea pentru ca o creatură să meargă, să respire, să se hrănească, să exprime gânduri, sentimente?" Ar trebui să i se arate că, sub pielea care o vede, există came, nişte organe, nişte muşchi, nişte vase de sânge, nişte nervi etc pe care nu îi vede, şi în sfârşit un schelet care susţine ansamblul. Ei bine, la o scară enormă, este la fel şi în cazul universului. Universul este un corp. Universul este corpul Domnului, iar corpul nostru fizic este zămislit după imaginea sa. Deci, la fel cum corpul nostru posedă un schelet, fără de care s-ar sfărâma, şi universul este susţinut de un schelet datorită căruia totul se menţine în echilibru, de la galaxii până la cele mai infime particule de materie care sunt atomii. Viaţa este posibilă datorită acestui schelet. El este numit lumea principiilor.

Pentru a înţelege cum este construit universul şi cum funcţionează, trebuie să putem contempla scheletul acestui corp cosmic de la picioare până la cap. Este ceea ce m-am străduit eu să fac ani în şir. Prin meditaţie, contemplare, eu am căutat să descopăr legile care au stat la baza construcţiei universului. Mi-am părăsit corpul fizic pentru a mă înălţa până la acel vârf de unde se poate surprinde totalitatea edificiului. Fără îndoială, nu vom ajunge niciodată să avem despre creaţie punctul de vedere al Creatorului, dar trebuie să ne străduim să ne apropiem de acesta. Singur mijloc de a reuşi este de a ne smulge din greutăţile şi limitările pământene. Fiindcă adevărul este mai întâi un punct de vedere, iar acest punct de vedere îl putem dobândi numai îndepărtându-ne în raport cu lumea pe care o avem zilnic sub ochi.

Desigur, dacă nu v-aţi gândit niciodată la această problemă, vă este greu să mă înţelegeţi atunci când vă vorbesc despre experienţele pe care eu le-am făcut ieşind din corp. Veţi înţelege poate mai bine dacă voi compara aceste experienţe cu cele ale astronauţilor care au călătorit în spaţiu: ei au despre pământ şi univers un alt punct de

vedere. Or, fiecare fiinţă umană posedă în ea însăşi echivalentul acestor motoare care permit astronauţilor să călătorească în spaţiu. Creatorul a plasat în ea nişte centri şi corpuri subtile ce îi permit să intre în contact cu realităţile spirituale aşa cum intră în contact prin intermediul celor cinci simţuri cu realităţile materiale.

Vom cunoaşte adevărul în ziua în care vom reuşi să cuprindem cu o singură privire scheletul acestui măreţ edificiu al creaţiei, de la vârf până la bază. Lumea ni se prezintă ca o multitudine de creaturi, de elemente, de obiecte, de fenomene disparate şi fără legătură între ele. În realitate există o ordine, există nişte legături, dar ele nu pot fi percepute în totalitatea lor de intelect. De aceea îmi este imposibil să vă prezint dintr-odată acest ansamblu în întregul său; eu sunt obligat de fiecare dată să vă ofer o percepţie limitată. Fiecare dintre conferinţele mele este un element din această schelă, şi atunci când, printr-o lucrare interioară veţi reuşi să aşezaţi toate aceste elemente împreună, ca într-o iluminare, veţi reuşi să percepeţi această unitate a lumii. Eu nu vă pot explica mai mult.

De altfel, există probleme pe care Iniţiaţii preferă să le lase deoparte, fiindcă este imposibil să le explice prin nişte argumente obiective, intelectuale; ei au încercat de multe ori, dar nu au reuşit. Singura metodă eficace ar fi de a putea să-şi transpună discipolii în acea stare de conştiinţă primordială unde totul devine clar fără nicio argumentaţie. Altminteri, totul s-ar asemăna cu dorinţa de a-i arăta unui orb culorile răsăritului de soare sau a face un surd să asculte o mesă de Mozart sau Beethoven: toate explicaţiile sunt inutile. Dar dacă redaţi vederea unuia şi auzul celuilalt, în acel moment nu va mai fi nevoie să explicaţi.

Atunci când primul om trăia încă în interiorul Domnului în comunicare constantă cu El, nimic nu îi era ascuns. Viaţa divină în care el era cufundat constituia sursa sa unică şi perfectă de cunoştinţe. A cunoaşte un lucru înseamnă a-l gusta. Dacă doriţi să regăsiţi ceva din această cunoaştere primordială, trebuie să comunicaţi cu universul, cu oceanul de lumină cosmică. Atât timp cât nu reuşiţi să vă înălţaţi până la această stare de conştiinţă numită revelaţie, nu puteţi gusta realitatea, nu o puteţi cunoaşte. Puteţi face poate nişte presupuneri, nişte teorii ce se apropie mai mult sau mai puţin de adevăr, dar nu va fi niciodată aceasta. Veţi spune: „Atunci la ce ne folosesc explicaţiile?" Să

vă stimuleze curiozitatea, să vă dea dorinţa de a face nişte eforturi, anumite experienţe, pentru a putea trăi în sfârşit alte stări.

Tot ce vă spun de ani de zile vine din viziunea pe care eu am avut-o asupra acestei ordini sublime care domneşte în univers. Eu vă dau elementele, eu vă îndrum, iar dacă ştiţi cum să lucraţi, vă va fi dată şi vouă această viziune a adevărului.

Articol II. Cap. 2 – Casa divină a greutăţilor şi măsurilor

După filosofia Iniţiaţilor, există un Adevăr unic, veşnic. De aceea toate credinţele, toate părerile pe care oamenii le consideră nişte adevăruri, nu pot fi realmente considerate astfel decât în măsura în care ele se apropie de acest principiu universal care este inima a tot. Până când veţi atinge această inimă, adevărul va fi numai adevărul vostru. Tot ce vă pare adevărat este desigur o formă de adevăr, dar un adevăr relativ. Spuneţi: „După părerea mea lucrurile sunt – sau nu sunt – aşa…" Dar părerea voastră nu este încă adevărul. Spunând: „după părerea mea", vă imaginaţi că vă identificaţi cu adevărul?… Nu, există două realităţi diferite: adevărul şi voi. Cine vă spune că adevărul vostru este adevărul? Dacă aţi putea verifica, aţi fi obligaţi să constataţi cât de mult se îndepărtează punctele voastre de vedere de acesta.

Nu poate exista o definiţie absolută a adevărului, fiindcă oamenii se transformă şi definiţiile pe care le dau variază odată cu ei. Aţi fost copii, aţi avut jucării, şi ar fi urmat o întreagă tragedie dacă le-aţi fi spart sau vi s-ar fi luat. Un copil căruia i se spune că există lucruri mai importante decât păpuşile, maşinuţele sale, soldaţii săi de plumb, nu poate crede; toată lumea sa se află acolo: acesta este adevărul său. Ajuns la adolescenţă, când îşi aduce aminte de această perioadă, el surâde, se gândeşte că a fost naiv, acum adevărul său este în altă parte: prietenia camarazilor săi, succesele la şcoală etc. După câţiva ani, el s-a schimbat din nou şi adevărul său odată cu el. Este rău? Nu, aşa progresează fiinţa umană. Dar esenţialul constă cu adevărat să progreseze spre nişte adevăruri din ce în ce mai înalte, să se îndrepte mereu mai departe în înţelegerea şi lărgirea punctelor sale de vedere, şi la optzeci de ani să nu fie încă la adevărurile de la cincisprezece ani!

Putem foarte bine explica de ce oamenii au o anumită părere sau un anumit comportament. Putem înţelege că ei fac chiar tot felul de greşeli şi prostii. Dar este altceva să admitem că ei gândesc sau acţionează conform adevărului. Fiecare se exprimă în funcţie de

însuşirile, capacităţile sale, temperamentul său, nevoile sale, atâta tot. Iar atunci când spun: „Eu cred aşa… eu nu cred astfel…” cu siguranţa de a enunţa un adevăr veşnic, este vorba despre înfumurare! Ca şi cum ar fi fost suficient să creadă sau să nu creadă pentru ca să fie adevărul… Problema nu constă în a crede sau a nu crede! Problema constă în a studia, a verifica. Astfel ne apropiem de adevăr. Acela care spune „eu cred”, ştie oare pentru ce crede? Ce i-a inspirat acest crez? Oamenii cred în multe lucruri fiindcă le convine aşa, au interes, corespunde nevoilor lor, sensibilităţii lor, intereselor lor!… Ei bine, să creadă tot ce vor, au dreptul, dar să nu-şi închipuie că ceea ce cred este adevărul, şi mai ales să înceteze să îl impună altora!

De câte ori auzim spunându-se: „Ah, priviţi-l pe acest om, el are convingeri, le proclamă, le apără, este gata să se bată pentru ele, este minunat!” Evident, nu putem reproşa nimănui să aibă convingeri, deoarece nu putem trăi fără convingeri. Dar ceea ce este grav, este să nu ne întrebăm niciodată dacă aceste convingeri sunt cu adevărat fondate, dacă nu le putem puţin revizui. Atitudinea anumitor „oameni ai convingerilor nu este deloc înţeleaptă, ci constituie mai degrabă orgoliu sau prostie, iar consecinţele pot deveni îngrozitoare: fanatismul, cruzimea.

Cel puţin voi nu trebuie să mai spuneţi: „Eu cred sau nu cred”, fiindcă ceea ce credeţi nu schimbă cu nimic realitatea. Singurul lucru care trebuie să vă preocupe este de a şti dacă credinţele voastre vă fac mai buni, mai puternici, mai generoşi, mai înţelegători în privinţa celorlalţi. Iar dacă nu este cazul, nu aveţi cu ce să vă mândriţi.

Acela care este înţelept spune: „Dar cine sunt eu, Doamne, să mă pronunţ? Eu mă gândesc câte greşeli şi daune am făcut deja în existenţa mea, câte eşecuri şi decepţii am suferit! Cum aş putea fi atunci atât de sigur de părerile mele?”

Pentru a putea percepe clar şi înţelept lucrurile, trebuie să posedaţi nişte aparate care să funcţioneze bine. Care sunt aceste aparate? Intelectul, inima şi voinţa. Or, suntem obligaţi să constatăm că la cei mai mulţi oameni aceste aparate sunt dereglate: prea multe şocuri, nervozitate, emoţii, influenţe negative, şi iată că intelectul se întunecă, inima se răceşte, voinţa slăbeşte. Cum să percepem realitatea cu astfel de aparate?… Este clar, trebuie să li se facă o revizie.

Oamenii consideră că este indispensabil să aibă în planul fizic

nişte repere şi referinţe pe care nimeni nu are dreptul să le comenteze. De exemplu, s-au păstrat mult timp la Sèvres, la Biroul de Greutăţi şi Măsuri, nişte etaloane ce serveau ca referinţe pentru întreaga lume. Nişte referinţe sunt mereu necesare, fiindcă dacă fiecare ar decide aşa cum îi place în privinţa lungimii metrului sau a valorii kilogramului, ar fi o ceartă de nedescris. La fel şi pentru oră: toate ţările din lume s-au înţeles în privinţa fuselor orare, altminteri nici telefonul, nici trenurile, nici avioanele nu ar putea funcţiona corect. Iar aparatele, maşinile, vehiculele folosite în viaţa cotidiană sunt periodic verificate tehnic, pentru a vedea dacă nu s-au dereglat, dacă ceva în mecanismul lor nu s-a stricat.

Vă închipuiţi ce s-ar întâmpla cu maşinile, trenurile, avioanele dacă nu s-ar verifica niciodată frânele, motorul, tabloul de bord!... iar omul îşi închipuie că nu are niciodată nimic de verificat în el: el se află deasupra tuturor acestor lucruri! Iată de ce apar atâtea accidente: toate greutăţile, toate necazurile oamenilor vin din faptul că intelectul, inima sau voinţa lor sunt dereglate. Atunci, ei trebuie să se întrebe din când în când în privinţa acestor aparate ce le-au fost date pentru a gândi, a iubi, a lucra. În fiecare zi, şi nu numai o dată, ci de trei, cinci, zece ori, este indispensabil ca ei să-şi regleze aparatele la etalonul divin.

Asemenea acestui Birou de Greutăţi şi Măsuri de la Sèvres, există un centru cosmic la care să ne raportăm criteriile. Este spus în Cărţile Sfinte că Dumnezeu a creat universul după greutate, măsură şi număr; întreaga creaţie a apărut deci din această Casă divină a Greutăţilor şi Măsurilor, şi spre ea trebuie deci să ne înălţăm pentru a ne revizui intelectul, inima şi voinţa.

Momentele de linişte pe care le păstrăm în cursul întrunirilor noastre sunt nişte ocazii de a ne pune în acord de fiecare dată, a fi la unison cu acest diapazon care este Sufletul Universal, Dumnezeu însuşi. Astfel vom pătrunde din nou în armonia cosmică. Atât timp cât nu ne vom hotărî să efectuăm această lucrare, vom fi ca nişte instrumente dezacordate. Da, iată un alt exemplu: priviţi de câte ori în viaţa sa un muzician este obligat să-şi acordeze instrumentul! Este extraordinar să observi că, pentru ceea ce oamenii au înţeles atât de bine în planul fizic, întâmpină atâtea dificultăţi de înţelegere în planul psihic.

Unii vor gândi: „Dar este umilitor să fim siliţi să ne raportăm mereu la nişte norme!” Eu nu am considerat niciodată umilitor acest lucru, nu mi-a fost ruşine să declar că doresc să-mi orientez părerile după etalonul divin. Se va considera că nu am nicio demnitate, nicio independenţă, fiindcă eu nu doresc să am păreri personale, şi voi fi considerat un om foarte sărman, foarte slab. Eu nu mă sinchisesc de toate acestea. În ceea ce mulţi numesc demnitate, independenţă, Iniţiaţii văd numai slăbiciune, iar în ceea ce alţii numesc slăbiciune, Iniţiaţii văd forţa. Adevăratul prestigiu este să te închini în faţa acestei case a Greutăţilor şi Măsurilor universale. Metrul nostru etalon trebuie să se găsească în înalt şi nu în lumea de jos.

Mulţi dintre voi vor gândi: „Dar dacă va trebui să ne conformăm aceloraşi norme, vom deveni toţi asemănători, ca nişte obiecte de serie”. Nu, nu vă îngrijoraţi, veţi rămâne diferiţi cu toţii; nu veţi fi atraşi toţi de aceleaşi metode, deoarece nu aveţi aceleaşi temperamente, aceleaşi capacităţi, aceleaşi calităţi. Priviţi numai diferitele tipuri de yoga pe care Maeştrii din India le propun discipolilor lor: Raja yoga, stăpânirea, dominarea de sine; Karma yoga, activitatea dezinteresată, abnegaţia; Hatha yoga, stăpânirea corpului fizic; Kriya yoga, lucrarea cu lumina, Laya yoga, dezvoltarea forţei Kundalini; Bakhti yoga, rugăciunea, adoraţia şi contemplarea; Juani yoga, meditaţia, cunoaşterea; Agni yoga, calea iubirii şi a focului… Ca discipoli, noi putem deci urma diferite tipuri de yoga, dar toate au acelaşi scop: să ne înveţe să ne înălţăm pentru a ne apropia de acest principiu universal al adevărului.

Nu putem găsi adevărul rămânând în cercul strâmt al preocupărilor noastre obişnuite. Pentru a găsi adevărul, trebuie să ne smulgem din noi înşine. Eu am înţeles aceasta când eram foarte tânăr. Eu am simţit că nu exista o altă salvare decât să ieşi din limitările impuse de ereditate, de familie, de societate. M-am decis atunci să urmez drumul marilor fiinţe care exploraseră deja căile luminii, şi de atunci eu mă instruiesc, învăţ zi şi noapte. Da, chiar şi noaptea. Fiindcă somnul este, sub o altă formă, o prelungire a preocupărilor din starea de veghe. Acela care se străduieşte în timpul zilei să părăsească câmpul preocupărilor prozaice, egocentrice, pentru a atinge un nivel de conştiinţă mai înalt, mai vast, găseşte în timpul somnului nişte condiţii favorabile pentru a continua această lucrare. Sufletul său

părăseşte corpul şi străbate spaţiul pentru a descoperi alte lumi şi locuitorii lor. Şi chiar dacă nu îşi mai aminteşte la trezire despre tot ce a văzut şi a auzit, aceste călătorii lasă în el nişte urme profunde ce îi transformă încet-încet viziunea asupra lucrurilor.

Articol III. Cap. 3 – Legătura cu centrul

Tot viitorul nostru se poate rezuma într-o singură întrebare: în ce direcţie ne îndreptăm? Mergem spre interior sau spre exterior, spre centru sau spre periferie?…

Evident, existenţa este astfel făcută încât fiinţa umană este mereu împinsă să iasă din sine. Din clipa în care se trezeşte dimineaţa, ea se îndreaptă spre periferie: ea priveşte, ascultă, vorbeşte, îşi părăseşte casa pentru a merge la lucru sau în magazine ca să caute hrană sau ceva de meşterit; îşi va vizita prietenii, se va distra, se va plimba, va călători. Este foarte bine, dar în timp, ea se lasă prinsă în toate aceste activităţi exterioare încât ajunge să-şi piardă contactul cu sine, nu mai ştie cine este cu adevărat. Şi plecând din acest moment, nu numai că nu mai vede clar situaţiile, comite greşeli, dar şi slăbeşte, şi cea mai mică lovitură, cel mai mărunt necaz o descumpănesc. Este normal ca omul să iasă din el însuşi, fiecare contact cu lumea exterioară îl obligă să iasă. Dar ca să nu eşueze, el trebuie să vegheze în permanenţă la restabilirea echilibrului între exterior şi interior, între periferie şi centru.

Din nefericire, suntem obligaţi să constatăm că oamenii se risipesc, se împrăştie, şi chiar filosofiile pe care le clădesc, ideologiile pe care le fabrică sunt o reflectare a acestei tendinţe de a ieşi din centru. Totul este din ce în ce mai mult făcut pentru a-i îndepărta pe oameni de Izvor: în religie, în ştiinţă, peste tot, şi mai ales în artă, nu se constată decât o îndepărtare. La sfârşit totul merge în toate sensurile şi nimeni nu mai înţelege nimic. Veţi spune: „Dar aşa este făcută viaţa, nu poate fi altfel cu situaţii, cu fiinţe atât de variate, de diferite!” Este adevărat că viaţa este complexă dar maniera de a înţelege şi a rezolva problemele poate fi foarte simplă. Adevărul este mereu foarte simplu. Pentru Iniţiaţi totul este simplu, deoarece ei au învăţat să reducă mulţimea infinită de fapte şi situaţii la câteva principii de bază. Care sunt aceste principii? Nişte figuri geometrice. Da. Sunteţi miraţi?… Dar de ce credeţi că anumite tradiţii filosofice l-au reprezentat pe Dumnezeu ca un geometru? Fiindcă la originea acestor tradiţii au fost

spirite înalte care au înţeles că multiplicitatea fiinţelor şi lucrurilor, cât şi legăturile existente între ele, pot fi aduse la aceste principii foarte simple care sunt figurile geometrice precum cercul, triunghiul, pătratul, piramida, crucea… (*A se vedea* col. *Izvor nr*. *218*: „*Limbajul figurilor geometrice*").

Să luăm exemplul cercului. Este foarte interesant să observăm cum se desenează un cerc. Se fixează vârful compasului pe hârtie pentru a alege centrul, şi numai păstrând cu atenţie acest centru se poate trasa circumferinţa. Există deci mai întâi centrul: circumferinţa nu poate fi trasată decât plecând de la centru. Iar dacă Iniţiaţii au făcut din cerc un simbol al creaţiei, este pentru a sublinia această idee că tot ce există are o legătură cu centrul şi nu poate dăinui decât păstrând şi întreţinând această legătură. Acela care întrerupe legătura cu centrul, nu numai că nu poate avea o idee clară despre lume şi entităţile şi forţele care lucrează în ea, dar se lipseşte de curentul de viaţă pură care ţâşneşte din Izvor, din Dumnezeu însuşi. Echilibrul vieţii cosmice este bazat pe legăturile pe care periferia nu încetează să le întreţină cu centrul. Toate părţile trebuie să conveargă spre centru fiindcă el le susţine existenţa. Un exemplu al acestor legături dintre centru şi periferie ne este oferit de sistemul solar, cu planetele care gravitează neobosit în jurul soarelui într-o mişcare armonioasă.

Oricare ar fi problemele ce le avem de rezolvat în viaţă, trebuie să ţinem cont de această lege a supremaţiei centrului. Trebuie să înţelegem bine că aceşti doi termeni, centru şi periferie, nu sunt numai nişte locuri geometrice: ei reprezintă nişte focare de forţe care pun stăpânire pe noi, iar forţele centrului, ale spiritului, ne regenerează, în timp ce acelea ale periferiei, ale materiei, ne strivesc.

Desigur, fiinţa umană este astfel alcătuită şi condiţiile sale de viaţă sunt astfel concepute încât ea nu-şi poate menţine continuu atenţia asupra centrului neglijând periferia. Ea este obligată să se îndrepte spre periferie, adică să studieze materia, să lucreze cu ea. Dar pentru aceasta nu este necesar să rupă legătura spirituală cu centrul şi să se împrăştie; dimpotrivă, ea trebuie să se fixeze de centrul divin din ea fiindcă centrul este cel care uneşte totul, care adună totul, iar de la acest centru există toate posibilităţile de a întinde nişte fire către perierie. Pe măsură ce se leagă interior la acest centru, omul construieşte în sine un punct de legătură solid, şi odată ce este legat

zdravăn, el se poate aventura fără pericol spre periferie. Pentru a folosi o altă imagine, putem spune că el îşi fixează profund rădăcinile în Cer.

Merită să meditaţi la această problemă a legăturii ce ne uneşte de centru, fiindcă această legătură este condiţia esenţială a vieţii noastre. Atunci când o fiinţă umană se încarnează pe pământ, ea petrece mai întâi nouă luni în pântecul mamei sale, de care este legată prin cordonul ombilical. După nouă luni, pentru a putea duce o viaţă independentă ca individ, trebuie să i se taie cordonul. În acel moment se spune că s-a născut. Dar pentru a trăi, ea este legată de univers printr-un alt cordon de natură fluidică, iar în ziua în care acest cordon se rupe, ea moare. În sfârşit, un al treilea cordon, şi mai subtil, o leagă de Domnul. Mulţi oameni au tăiat acest cordon şi au afirmat: „Vedeţi că suntem totuşi vii", dar în realitate ei au murit. Ceva esenţial în ei a murit. Ei au rupt legătura cu Izvorul Divin al luminii şi căldurii, pierzându-se în întuneric şi frig, şi din punct de vedere spiritual sunt morţi. Fiindcă nu au tăiat încă cordonul ombilical ce îi leagă de mama natură, ei posedă viaţa în anumite planuri, dar în lumea spirituală ei sunt morţi, iar această moarte spirituală are consecinţe inevitabile în toate domeniile existenţei. De aceea discipolul obligat de activităţile sale să părăsească centrul pentru a se îndrepta spre periferie, în agitaţie şi zgomot, ştie că trebuie să strângă mai puternic legătura ce îl uneşte cu centrul pentru a nu se dispersa şi a-şi păstra echilibrul interior. Este adevărat ca periferia este bogată şi seducătoare, dar nu putem beneficia din plin de aceste bogăţii decât dacă reuşim să le explorăm rămânând legaţi de centru.

Existenţa îi plasează mereu pe oameni în situaţii de dezechilibru, iar dacă ei nu sunt legaţi cu centrul, se vor prăbuşi. Şi se prăbuşesc din toate punctele de vedere. A te prăbuşi înseamnă a trăi în dezordine, incertitudine, conflicte, boli, şi boli noi apar mereu fiindcă s-a rupt legătura cu ceea ce este cu adevărat esenţial.

Această necesitate de a rămâne legat de centru se verifică atunci când se explorează subconştientul. Este periculos pentru fiinţe să pătrundă în profunzimile subconştientului înainte de a lucra în prealabil la stabilirea unei legături solide cu acest centru divin din ele care este Eul lor Superior. Subconştientul se compară cu fundul mărilor, cu abisurile. Închipuiţi-vă că ar trebui să coborâţi în profunzimile oceanului, singuri, fără lumină, fără protecţie şi fără nicio

experienţă: veţi fi îngroziţi să fiţi obligaţi să înaintaţi astfel în mijlocul algelor, al animalelor şi monştrilor marini cu aspect ameninţător. Ei bine, acesta este subconştientul, şi este foarte periculos să te aventurezi în el fără să te fi îngrijit mai întâi să te fixezi la acel centru divin unde se află lumina, forţa. De aceea, chiar dacă psihanaliza poate da rezultate bune atunci când este utilizată de oameni competenţi şi dotaţi cu mari calităţi morale, ea rămâne totuşi o metodă foarte riscantă, iar maniera în care s-a răspândit riscă să îi pună pe oameni în pericol.

Vedeţi deci că acest simbol al cercului şi al punctului central ajunge foarte departe. În aspectul lor cel mai abstract, aceste simboluri care sunt figurile geometrice se prezintă sub nişte forme foarte simple; dar atunci când trebuie să studiem toate aplicaţiile în diferitele planuri ale activităţii umane, ele apar sub aspecte atât de diverse, de complexe, încât nu mai recunoaştem că este vorba despre un cerc, un triunghi, un pătrat, o cruce. Dar pe mine aceasta mă interesează. Da, singurul lucru care mă interesează cu adevărat sunt principiile, regulile generale. Să nu îmi cereţi să vă vorbesc despre detalii, eu las aceste lucruri altora, specialiştilor; ei au timp fiecare să studieze o părticică a realităţii şi să o exploreze în toate ungherele. Ei sunt numeroşi, îşi pot împărţi munca, şi dacă doresc, fiecare poate fi considerat o somitate în domeniul său. Pe mine mă interesează numai întregul; în cazul detaliilor, eu sunt zero, nu cunosc nimic!

Singurul lucru important este să lucrezi pentru a reveni către centru. Desigur, este greu să vezi limpede cum se prezintă aceste două direcţii, centrul şi periferia, dacă nu ai lucrat am în şir pentru a avea un fel de eşantion datorită căruia te poţi pronunţa cu certitudine asupra celor întâlnite: condiţii, obiecte, fiinţe… şi să simţi, de exemplu, dacă te angajezi ou o anumită persoană, acceptând o anumită propunere, avântându-te într-o anumită afacere, te apropii sau te îndepărtezi de centru.

Putem numi aceasta pur şi simplu capacitatea de discernământ. Dar această însuşire aparţine mai mult domeniului senzaţiei decât al înţelegerii. Este ceva foarte greu de explicat. Această însuşire se obţine prin observaţie, judecată, meditaţie, rugăciune, dar mai ales prin vigilenţă: după fiecare experienţă făcută, este important să ne analizăm pentru a şti unde ne aflăm pe această cale ce ne conduce spre

centru. Eu am lucrat ani în şir pentru a obţine acest eşantion, această însuşire… sau acest radar, dacă vreţi! Dacă puneţi la punct acest instrument în voi, vă veţi putea şi voi orienta corect în toate împrejurările vieţii. Gândiţi-vă că eu nu voi fi mereu aici să vă răspund la întrebări, să găsesc soluţii la problemele voastre, să vă sfătuiesc. Va trebui să vă descurcaţi singuri într-o bună zi. Şi ce veţi face atunci, dacă nu aţi învăţat cum să vă orientaţi?

Eu v-am dat deja nişte exerciţii, nişte metode pentru a restabili legătura cu centrul fiinţei voastre. Aceste exerciţii au legătură în special cu soarele, fiindcă eu v-am spus că sistemul solar ne prezintă imaginea ideală a raporturilor armonioase dintre centru şi periferie. Dar astăzi vă mai pot da un nou exerciţiu diferit de celelalte. De exemplu, opriţi-vă din când în când, închideţi ochii, pătrundeţi în voi înşivă, şi încercaţi să regăsiţi acest centru care este izvorul pur al vieţii.

Deschiderea şi închiderea ochilor constituie unul dintre gesturile cele mai frecvente ale vieţii zilnice, dar îl facem în mod inconştient şi de aceea nu învăţăm nimic. De acum înainte, încercaţi să faceţi în mod conştient acest exerciţiu: închideţi încet ochii şi păstraţi-i o clipă închişi… Apoi, deschideţi-i din nou, încet, şi studiaţi schimbările apărute în voi. Încet-încet, veţi înţelege cum această alternanţă de a deschide şi închide ochii îşi are corespondenţa sa în viaţa interioară: a deschide ochii înseamnă a vă îndrepta spre periferie, a-i închide înseamnă a reveni spre centrul fiinţei voastre, care este Dumnezeu. Atunci când veţi reuşi să atingeţi acest centru în voi, veţi simţi revărsându-se nişte curenţi ce vă vor aduce echilibrul, pacea, armonia, şi orice veţi face apoi, veţi şti că vă apropiaţi de adevăr.

Articol IV. Cap. 4 – Cucerirea vârfului

Observaţi-i pe oameni şi veţi constata că fiecare consideră fiinţele şi lucrurile după părerea sa, adică după rasa, ţara, religia sa, după sexul său, după situaţia sa socială, educaţia, profesia, vârsta sa etc, şi mai ales după gradul său de evoluţie. Este normal, atât de normal încât toată lumea vă va spune că este imposibil să fie altfel, în realitate, toţi oamenii fiind creaţi în atelierele Domnului, după aceleaşi planuri, cu aceleaşi elemente, posedă aceeaşi structură, sunt puşi în mişcare de aceleaşi resorturi. Dar coborând în materie, ei au urmat căi diferite, au trăit experienţe diferite care au trezit în ei nişte opinii, nişte tendinţe, nişte gusturi diferite, chiar contradictorii. Numai că,

cum fiecare este convins că propriul adevăr reprezintă singurul adevăr, nu mai este posibilă nicio înţelegere între ei, şi se observă numai neînţelegeri şi confruntări în toate domeniile.

Pentru a fi din nou în acord, pentru a înţelege şi aprecia aceleaşi valori, oamenii trebuie să reia în interior calea ascendentă care îi va conduce spre vârf, spre regiunile luminoase ale spiritului. Da, dacă în loc să rămână acolo, jos, şi să discute la nesfârşit, ei s-ar hotărî să accepte punctul de vedere al vârfului, toate problemele politice, economice, sociale, religioase, s-ar rezolva în douăzeci şi patru de ore. Iată ce trebuie să avem clar în minte: pentru a rezolva cu adevărat problemele, nu trebuie să rămânem la nivelul unde ele se pun, ci să facem o lucrare interioară care ne permite să le vedem de mai sus. Atât timp cât oamenii se vor mulţumi să se calce în picioare şi să se certe acolo, jos, nu numai că nu vor găsi soluţia, dar problemele se vor complica din ce în ce mai mult, şi mai întâi pentru ei.

Faceţi atunci cel puţin acest efort: obişnuiţi-vă să vă concentraţi asupra vârfului, acest punct culminant de unde se poate vedea adevărul despre fiinţe şi lucruri. Desigur, distanţa care vă separă de el este imensă, de netrecut chiar; poate reuşi numai acela care trăieşte cu adevărat o viaţă pură şi sfântă. Dar fiecare poate încerca să îl atingă cu ajutorul gândului, fiindcă gândul este deja o coardă pe care o lansaţi până în acel punct pe care doriţi să îl atingeţi, şi de îndată ce coarda s-a agăţat acolo, începeţi să vă căţăraţi. Da, vedeţi, nu aţi observat încă niciodată aceste corespondenţe dintre lumea fizică şi lumea spirituală.

Avantajul de a căuta să atingeţi vârful este acela că, înainte de a reuşi, sunteţi obligaţi să străbateţi toate regiunile intermediare şi să îi întâlniţi pe locuitorii acestora. Fără îndoială, nu veţi atinge niciodată cel mai înalt punct, dar esenţialul este să începeţi. Priviţi-i pe alpinişti: ei nu încearcă imediat să cucerească Everestul, ar fi o nebunie. Ei încep modest prin înălţimi de 1800, 2000 de metri şi, oricare ar fi altitudinea, trăiesc o bucurie imensă de fiecare dată când ajung pe culme! Fiindcă acesta este cel mai important lucru; să atingi de fiecare dată vârful.

Concentrându-vă asupra vârfului, sunteţi obligaţi să vă proiectaţi mereu înainte, să săriţi de fiecare dată peste obstacole mai înalte; şi veţi observa cum această obişnuinţă mentală se va reflecta încet-încet în mod binefăcător în viaţa voastră zilnică. De fiecare dată

când veţi avea de rezolvat o problemă, de luat o decizie, de înfruntat o dificultate, veţi simţi că stăpâniţi mai bine situaţia deoarece o întrezăriţi de departe, de mai sus, şi atunci când trebuie să acţionaţi, o veţi face cu riscuri din ce în ce mai mici de eroare.

Vârful nu este numai un punct mai înalt decât celelalte. Orice vârf, orice ar fi, este centrul viu al energiilor cele mai pure, cele mai pătrunzătoare. De aceea ele sunt necesare tuturor creaturilor vii. Atotputernicia se află în vârf, este atotputernicia spiritului. Numai forţa vârfului poate ordona tuturor fiinţelor din diferitele regnuri ale naturii să ne ajute şi să ne protejeze. Dovada o găsim în anumite întâmplări din vieţile sfinţilor şi ermiţilor care trăiau în deşerturi ostile, unde nu găseau nimic de hrană, unde erau expuşi intemperiilor, temperaturilor ridicate sau gerului: exista mereu o plantă, un animal sau o fiinţă umană care apărea pentru a-i ajuta să se hrănească, să bea, să se adăpostească.

Biblia ne prezintă astfel de episoade privindu-l, de exemplu, pe profetul Ilie în „Cartea a treia a Regilor”: „*Şi a zis Domnul către Ilie*: *Du-te de aici*, *îndreaptă-te spre răsărit şi te ascunde la pârâul Cherit*, *care este în faţa Iordanului*. *Apă vei bea din acel pârâu*, *iar mâncare am poruncit corbilor să-ţi aducă acolo*! *Şi a plecat Ilie şi a făcut după cuvântul Domnului*; *s-a dus şi a şezut la pârâul Cherit*, *care este în faţa Iordanului*. *Corbii îi aduceau pâine şi carne dimineaţa*, *pâine şi carne seara*; *iar apă bea din pârâu*. *După o vreme pârâul a secat*, *nemaifiind ploaie pe pământ*. *Atunci a fost cuvântul Domnului către Ilie*, *zicând*: *Scoală şi du-te la Sarepta Sidonului şi şezi acolo*, *căci iată am poruncit unei femei văduve să te hrănească*! *Şi s-a sculat el şi s-a dus la Sarepta*. *Şi când a ajuns la porţile cetăţii*, *iată o femeie văduvă aduna vreascuri*…” Atunci când ordinele vin de foarte sus, din vârf, natura şi oamenii sunt obligaţi să asculte.

Nu este rău desigur să vă concentraţi atenţia asupra diferitelor obiecte din planurile fizic, astral sau mental: dacă aceste obiecte sunt pure, luminoase, veţi obţine mereu câteva rezultate, dar nu atâtea ca atunci când vă străduiţi să atingeţi vârful, această chintesenţă care dirijează tot. De îndată ce aţi atins vârful, aţi atins nodul de forţe de care depinde totul.

Aţi înţeles? Nu, eu nu sunt sigur că aţi înţeles cu adevărat ce vreau să spun… Să luăm un exemplu din medicină. Un om este foarte

anemiat, niciun organ nu îi mai funcţionează corect, creierul, stomacul, plămânii, ficatul, intestinele… Ce este de făcut? Să îngrijim toate organele, unul după altul? Nu se va termina niciodată. Dar dacă i se face o transfuzie de sânge, iată-l imediat complet restabilit. La fel, atunci când atingeţi vârful din voi înşivă, este ca şi cum s-ar opera în voi o transfuzie de energii pure şi însufleţitoare. Fiindcă în vârf acţionează atotputernicia spiritului.

Eu v-am explicat cum se folosesc Iniţiaţii de aceste simboluri care sunt figurile geometrice pentru a explica problemele importante ale filosofiei şi vieţii, şi v-am dat un exemplu cu cercul. Să luăm acum exemplul crucii. Crucea este formată din două linii: una orizontală şi cealaltă verticală. Linia orizontală este cea a împrăştierii, este apa care se răspândeşte pe pământ. Linia verticală este cea a unificării, este focul care se avântă spre cer. Linia orizontală este deci cea a materiei, linia verticală este cea a spiritului. Şi după cum observaţi, cele două linii nu sunt separate, ele se întâlnesc, arătându-ne că cele două direcţii nu sunt incompatibile. Acest simbol al crucii ne invită deci să continuăm să ne îndeplinim lucrarea în materie urmând direcţia verticală pentru a ne reîntoarce spre spirit, spre izvor, spre vârf.

Articol V. Cap. 5 – De la diversitate la unitate

I.

Adevărul trebuie să îmbrăţişeze totalitatea fiinţelor şi a lucrurilor. Adevărul este unitatea. În unitate totul este inclus, totul este înţeles, totul este rezolvat. Acela care pătrunde misterele numărului 1, sau ale literei Alef, înţelege toate celelalte numere, toate celelalte litere, adică toate celelalte puteri ale universului. Fiindcă Cuvântul – numere şi litere – este o substanţă neîntreruptă; în el nimic nu este separat, nici împărţit, totul este legat, fiecare element face parte dintr-o unitatea măreaţă. Iată de ce acela care doreşte să avanseze cu adevărat pe calea Iniţierii trebuie să se concentreze asupra unităţii.

Ce reprezintă numărul 1? Grafic este o linie simplă, înclinată: 1. Când îl privim, nu observăm nimic semnificativ, dar iată că tocmai acest 1 este principiul dinamic creator, sursa vieţii.

Atunci când eram încă un tânăr discipol al Maestrului Peter Deunov, în Bulgaria, Maestrul mă invita adesea la el acasă pentru a-mi vorbi, într-o zi, el a luat din bibliotecă o carte în limba engleză despre numere, şi a început să-mi traducă primul capitol care se referea la

numărul 1. Desigur, eu eram interesat, ascultam cu atenţie. Şi totuşi, trebuie să spun că la acea vreme numărul 1 nu mă preocupa îndeosebi, gândeam că celelalte numere sunt mai importante, mai bogate, şi ascundeau secrete mai mari. Când a terminat de citit primul capitol, eu m-am aşteptat desigur să continue cu capitolele referitoare la celelalte numere. Ei bine, nu, el a închis cartea, a aşezat-o în bibliotecă şi vizita s-a încheiat.

Eu ardeam de dorinţa de a cunoaşte urmarea. De aceea, întorcându-mă acasă, îmi spuneam: „Fără îndoială, data viitoare când mă va invita, Maestrul va continua lectura". Dar el nu a mai continuat, şi nici nu a mai pomenit de acea carte. O vreme am aşteptat şi am fost dezamăgit. Dar cum aveam o încredere imensă în Maestrul meu, eu ştiam că tot ce făcea avea un sens. Atunci mi-am spus: „Dacă nu îmi citeşte nimic despre celelalte numere, înseamnă că nu este atât de important, nu am nevoie". Şi judecând, meditând, am înţeles că toate celelalte numere erau conţinute în numărul 1 şi decurgeau din acesta. În aparenţă, Maestrul mi-a dat foarte puţin, dar în realitate el mi-a deschis o poartă spre infinit.

Ceea ce conferă numărului 1 caracterul său sacru, este faptul că el reprezintă întregul. De-a lungul cosmosului există numai o unitate neîntreruptă. Şi chiar dacă în aparenţă se observă nişte separaţii, nişte rupturi, nişte limite, nicăieri nu există cu adevărat o separaţie absolută. Descompunerea luminii cu ajutorul prismei este exemplul cel mai remarcabil. Iată un fascicul de lumină albă, el reprezintă 1; descompunându-se, el dă cele şapte culori. Nu este extraordinar să observăm cum din această unitate, lumina albă, a rezultat diversitatea celor şapte culori: violet, indigo, albastru, verde, galben, portocaliu, roşu? Cine poate reprezenta mai bine ca lumina această trecere de la unitate la diversitate şi de la diversitate la unitate? Şi acum, priviţi cei şapte culori încercând să discerneţi unde se sfârşeşte roşul şi unde începe portocaliul, arătaţi-mi unde se separă ele, unde este graniţa… Nu veţi găsi, nu există. Acest exemplu al luminii este îndeosebi interesant deoarece lumina este chiar substanţa universului.

În realitate nu există deci nicio graniţă, nicio limită, totul este 1. Iar omul însuşi, omul ideal este reprezentantul acestui număr 1.

Să mai luăm un exemplu foarte simplu dintr-un domeniu cunoscut de toată lumea: sănătatea. Despre cei care sunt sănătoşi, nu

este nimic de spus fiindcă totul le merge bine. Omul sănătos se simte ca un tot armonios. I se pune întrebarea: „Ce mai faceţi?" şi el răspunde: „Bine", asta este tot, nu mai este nimic de adăugat. În timp ce, în privinţa celor bolnavi există nişte poveşti interminabile! De la cap la picioare, există atâtea puncte în corp ce pot fi suferinde, dureroase, şi cu nuanţe atât de diverse! Atunci, câte complicaţii apar ca să mănânci, să bei, să dormi, să respiri, să mergi, să asculţi, să vezi, să lucrezi, să studiezi!... Se poate spune că sănătatea este una singură; nu există două, trei sănătăţi, nu, ci una singură. În schimb, bolile sunt în număr infinit şi nu sunt cunoscute toate, fiindcă apar mereu altele noi, create de fiecare dată de modul greşit de viaţă al oamenilor.

Funcţia organelor este aceea de a lucra împreună pentru menţinerea acestei unităţi care este sănătatea, viaţa. Vedeţi dar că sănătatea reprezintă unitatea, viaţa este unitatea. Iar boala este dimpotrivă moartea, este divizarea, dispersia, dezmembrarea. Toate străduniile noastre trebuie să ne îndrepte spre această unitate care este sinonimă cu simplitatea. În simplitatea numărului 1 ne vom găsi mântuirea. Dar oamenilor nu le place simplitatea, îi plictiseşte, ea nu are nimic picant, diversitatea este mult mai interesantă! Să nu se mai mire atunci că sunt bolnavi.

Eu v-am spus că Iniţiaţii au reuşit să sintetizeze problemele cele mai complexe prezentându-le sub forma unor figuri geometrice. Să luăm acum exemplul piramidei. Eu am vizitat piramidele: Keops, Refren, Mykerinos... şi am meditat aspra ştiinţei pe care Iniţiaţii din Egiptul antic au dorit să o rezume în aceste monumente extraordinare. O piramidă este formată dintr-o bază mare pătrată de la care pornesc patru triunghiuri care se întâlnesc în vârf. În mod simbolic, baza piramidei reprezintă diversitatea fenomenelor, iar vârful ei, lumea principiilor: unitatea. Jos, la nivelul fenomenelor, suntem dispersaţi, nelămuriţi, fiindcă nu înţelegem cum se situează fiinţele şi lucrurile, cât şi legăturile existente între ele. Ca să vedem clar, trebuie să urcăm. Şi ce înseamnă a urca? A urma calea unităţii. Unitatea dirijează şi conduce diversitatea. În unitate ne aflăm în miezul lucrurilor şi înţelegem cum se ţes toate firele vieţii.

În planul fizic faptele apar mereu dispersate, împrăştiate, fără nicio legătură unele cu altele, de aceea este imposibil să rezolvăm problemele rămânând la nivelul planului fizic. Vedeţi, cele spuse de

mine se regăsesc atunci când ne referim la lucrarea ce trebuie îndeplinită cu imaginea vârfului. Da, eu vă repet: problemele nu se rezolvă niciodată rămânând la nivelul unde ele se pun. Pentru a le rezolva, trebuie să urcăm, să urcăm mereu, până le putem lua în consideraţie din punct de vedere al unităţii.

II.

Trebuie să ne hotărâm să aprofundăm această ştiinţă a unităţii care ne arată legătura dintre toate elementele Creaţiei. Din nefericire, unitatea este o noţiune pe care oamenii au mai degrabă tendinţa să o lase la o parte. Se aude însă, din când în când, vorbindu-se despre unitate. Unde? Când? Suntem obligaţi să recunoaştem că nu totdeauna din cele mai bune motive. Cel mai frecvent, când este cazul să ne unim împotriva unui adversar, a unui partid politic, împotriva unui popor căruia dorim să îi declarăm război. Da, iată cele mai obişnuite ocazii când se vorbeşte despre unitate, atunci când se doreşte lupta împotriva oamenilor consideraţi drept duşmani. Ei bine, nu aceasta este adevărata unitate. Adevărata unitate nu combate pe nimeni, nu exclude pe nimeni. Dimpotrivă.

Acela care lucrează să se înalţe cu ajutorul gândului până la acest vârf care este unitatea, începe să simtă că toţi oamenii sunt legaţi. Este adevărat, în înalt noi reprezentăm o unitate, suntem fiecare o celulă a marelui corp cosmic, iar această celulă este o reflectare a întregului nostru corp. Este o greşeală dacă facem rău cuiva gândindu-ne că el se află în exteriorul nostru şi că nu vom suferi dacă îl brutalizăm. Făcând rău altora, ne facem şi nouă rău, chiar dacă pe moment nu simţim aceasta.

Unii vor spune: „Dar dacă ne concentrăm cu adevărat să găsim această unitate despre care ne vorbiţi, vom cădea toţi în uniformitate?” Nu, înţelegeţi-mă bine: eu nu afirm că toţi oamenii trebuie să aibă exact aceleaşi gânduri, aceleaşi dorinţe, aceleaşi gusturi, aceleaşi activităţi. Viaţa este extrem de bogată în tot felul de posibilităţi, iar noi trebuie să regăsim unitatea numai în latura ei esenţială.

Să luăm nişte exemple foarte simple, accesibile tuturor: nutriţia, respiraţia. Toţi oamenii au nevoie să se hrănească pe săturate şi să respire aer curat. Nu are importanţă dacă ei se hrănesc cu grâu, cu porumb, cu soia, cu orez, sau cu mere, portocale, banane sau mango. Şi tot nu are vreo o importanţă dacă ei respiră aerul vârfurilor de munte,

al mării, al pădurii sau al grădinii lor. Pentru buna lor sănătate este important ca ei să beneficieze de o hrană proaspătă şi să respire un aer curat. Este evident.

Da, dar în realitate foarte mulţi oameni de pe pământ sunt lipsiţi de aceste posibilităţi! Iar dintre cei care trăiesc în condiţii bune, oare câţi se preocupă cu adevărat de situaţia jalnică în care se află alţii? Vedeţi dar că, şi pentru aceste necesităţi fundamentale ale fiinţei umane recunoscute de toată lumea, lucrurile sunt departe de a fi rezolvate. Cu atât mai mult pentru restul. Şi ne mai mirăm apoi că există atât de multe conflicte în lume… Ce ipocrizie! De ce să ne mirăm că oamenii se revoltă: fiindcă ei nu-şi pot hrăni familia, fiindcă nu le este oferită posibilitatea de a se instrui, fiindcă sunt lipsiţi de libertate… Iar apoi toţi îşi imaginează că gândesc şi trăiesc în conformitate cu adevărul!

Oamenii vor putea spune că au găsit adevărul numai atunci când vor reuşi să trăiască toţi împreună în bunăstare şi pace. Adevărul este expresia unei asemenea organizări astfel ca toţi să trăiască în armonie unii cu alţii. Pentru a reuşi, sunt necesare desigur tot felul de adaptări, de familiarizări, de puneri la punct. Şi aceasta este lucrarea noastră, a tuturor. Dar trebuie să ştim că nu există decât un adevăr universal. Nu există deci adevăr decât în unitate.

Iată în ce sens vă vorbesc despre unitate: încercaţi să simţiţi că toţi oamenii au aceleaşi nevoi fundamentale, şi nu vă închipuiţi că aţi găsit adevărul atât timp cât pedepsele aplicate altor oameni nu vă ating şi pe voi, atât timp cât răul făcut altora nu este un rău făcut şi vouă înşivă. Desigur, acest rău nu vă poate atinge în mod direct, de aceea nu simţiţi nimic, dar dacă dezvoltaţi în voi această conştiinţă a unităţii, îl veţi simţi.

Da, înţelegeţi-mă bine, în acest sens vă vorbesc despre unitate, nu în sensul uniformizării tuturor oamenilor de pe pământ. De altfel, ştiţi, nu trebuie de ce să vă îngrijoraţi în privinţa acestui subiect. Toate creaturile sunt diferite şi nimeni nu le poate face să se asemene. Nişte conducători, nişte regimuri politice au încercat şi s-a crezut uneori că au reuşit, dar după un timp s-a constatat că toate aceste tentative au fost sortite eşecului. Există în fiinţa umană ceva ireductibil ce rezistă uniformizării. Nu trebuie deci să vă îngrijoraţi, preocupaţi-vă mai degrabă să înţelegeţi ce semnificaţie are cuvântul unitate în sensul său

cel mai elevat.

Omul este constituit din trei principii fundamentale: intelectul, inima şi voinţa. Intelectul are nevoie de lumină (cunoaşterea); inima are nevoie de căldură (iubirea); iar voinţa vrea să acţioneze încercând să exprime lumina intelectului şi căldura inimii. În acest sens oamenii sunt identici: prin această structură fundamentală şi prin nevoile, aspiraţiile lor ce corespund acestei structuri. Fie că sunt conştienţi sau nu, că acceptă sau nu ideea, acesta este adevărul fiinţei lor, şi în acest sens ei trebuie să lucreze împreună.

Noi trebuie să tindem zilnic către unitate. Metoda cea mai sigură de a reuşi este să introducem mai întâi unitatea fiecare în sinea sa. De altfel, aici se află cea mai mare dificultate. Deşi au în inima, în sufletul lor, nişte aspiraţii minunate, mulţi oameni sunt împinşi de alte forţe din ei, de dorinţe, de pasiuni, să comită nişte fapte de care le este apoi ruşine şi le regretă. Această situaţie creează nişte sfâşieri interioare, iar aceste sfâşieri îi distrug. Omul are nevoie să se afle în acord cu el însuşi, să trăiască în unitate, el are nevoie ca intelectul său, inima şi voinţa sa să meargă împreună. Dacă este supus mereu unor contradicţii, el nu poate găsi echilibrul şi suferă. Pentru unii, acest dezechilibru este aşa de mare încât îi duce la nevroză, la nebunie.

Adevărata unitate spre care trebuie să tindem, este comparabilă cu cea a sistemului solar. Soarele se află în centru, şi toate planetele gravitează în jurul său, niciuna nu se îndepărtează de traiectoria trasată pentru ea de Inteligenţa Cosmică. Este o unitate apropiată de cea pe care omul trebuie să o realizeze în sinea sa. Aceasta subînţelege o adevărată ucenicie: cum să trăim, cum să gândim şi să simţim pentru ca toate particulele ce constituie fiinţa noastră fizică şi fiinţa noastră psihică să-şi regleze mişcarea lor pe acest soare ce îl posedăm toţi în noi: Eul nostru Divin, spiritul nostru. Tocmai această ordine, această unitate dă adevărata cunoaştere şi adevărata putere.

Învăţământul Fraternităţii Albe Universale nu are alt scop decât să ne înveţe să realizăm unitatea în noi înşine: unitatea celor trei principii aflate în noi, inimă, intelect, voinţă; unitatea tuturor activităţilor noastre fizice şi psihice, unitatea eului nostru inferior şi a Eului nostru Superior. Or, această unitate se poate obţine numai dacă menţinem în noi un centru universal care ierarhizează lucrurile, le organizează şi le leagă între ele. Datorită acestei filosofii a unităţii

putem explica şi rezolva toate problemele.

Adevărul există numai în unitate. Desigur, filosofia dualităţii este în aparenţă veridică, deoarece lumea prezintă în permanenţă spectacolul dezolant al luptelor, conflictelor, înfruntărilor şi antagonismelor de tot felul. Oamenii se opun, dar în realitate ei sunt unul. Dacă se separă, va veni moartea şi pentru unii şi pentru alţii. Iată ce ei nu au observat. Apărând separaţi fiindcă se luptă între ei, ei sunt însă legaţi, ei sunt hrăniţi de unitate. Pe acest Arbore Cosmic al unităţii există multe crengi, frunze şi fructe care se împing adesea, dar ele nu se pot împotrivi faptului că au acelaşi trunchi şi aceleaşi rădăcini, şi depind de acestea pentru a supravieţui.

Cel mai important lucru pentru comportamentul nostru în viaţă este să ştim că totul este unu. Iar dacă anumite manifestări nu ni se par corecte, dacă lumea nu ne pare mereu bine alcătuită, este numai părerea noastră. Spunem că aceste lucruri reprezintă răul şi am dori să îl suprimăm; dar după Inteligenţa Cosmică, totul este bun, totul se află la locul său. Fiindcă ea ştie să-l folosească. Să luăm exemplul unui chimist: în laboratorul său el poate avea otrăvuri, viruşi, sau chiar explozivi, dar el nu le foloseşte pentru a otrăvi şi a distruge oamenii, ci pentru a găsi nişte elemente folositoare şi tămăduitoare. Cum să ne gândim atunci că Domnul nu este capabil să procedeze precum chimistul? Şi El are nevoie de toate aceste materiale, de toate aceste elemente pe care noi le considerăm dăunătoare; ele sunt utile în economia cosmică. Numai că trebuie să ştim să le folosim. Domnul ştie să le utilizeze, iar noi care nu ştim, trebuie să învăţăm.

Priviţi şi pământul: el nu încetează să producă iarbă, flori, arbori, legume, fructe pe nişte deşeuri, putregaiuri şi cadavre… Da, există miliarde de cadavre ce s-au acumulat, iar pământul, care nu aruncă nimic, este un adevărat cimitir.

Dar acest cimitir hrăneşte întreaga omenire! Cum este posibil? Ei bine, fiindcă pământul cunoaşte secretul transformării care este secretul unităţii. Da, reţineţi bine aceasta: secretul adevăratei transformări este secretul unităţii. De ce omul nu cunoaşte acest secret?… Trebuie să meargă să se instruiască lângă pământ, altminteri el se va otrăvi. Este ceea ce se întâmplă cu toţi cei care nu au învăţat arta transformării: ei se otrăvesc.

Înţelegeţi-mă bine, atât timp cât nu acceptaţi filosofia unităţii,

veţi fi mereu bolnavi, tulburaţi, separaţi. Filosofia unităţi este cea care vă dă capacitatea de a face faţă dificultăţilor, vă dă puterile, vă dă cheile.

Să nu ne temem că această căutare a unităţii ne antrenează spre uniformizare. Există un singur scop, dar căile care ne conduc la el sunt numeroase. Eu am ales calea Maestrului Peter Deunov care este deopotrivă cea a lui Hristos. Dacă cineva mă întreabă acum: „Nu mai există şi alte căi?" eu i-aş răspunde: „Desigur, există. Dacă aş nega, nu aş spune adevărul". Eu am ales-o pe cea pe care am considerat-o bună pentru mine şi pe care o pot urma, nu o voi părăsi niciodată, şi s-ar putea afirma în cazul unor numite lucruri că sunt chiar un fanatic. Dar în străfundul sufletului, eu ştiu că este posibil să urmezi multe alte căi pentru a te îndrepta spre Dumnezeu. Trebuie să fii deschis, mărinimos. Chiar dacă suntem obligaţi să alegem, nu trebuie să ne închipuim că există numai o singură cale pentru a deveni un adevărat fiu al Domnului, o adevărată fiică a Domnului. Da, trebuie să fim deschişi, mărinimoşi, există loc pentru toată lumea, şi fiecare îi găseşte undeva locul său. Nu câştigăm nimic dacă ne arătăm intoleranţi, înguşti şi limitaţi.

Articol VI. Cap. 6 – Construcţia edificiului

Să luăm exemplul muzicienilor dintr-o orchestră: violonişti, violoncelişti, cântăreţi la flaut, la clarinet, la oboi etc. Fiecare are partitura sa în faţă şi se concentrează asupra ei; pentru a cânta, nu este obligat să cunoască partitura celorlalţi muzicieni. Dar în faţa orchestrei, plasat pe un podium ca să fie vizibil tuturor, există dirijorul care cunoaşte toate partiturile şi veghează ca fiecare muzician să se exprime la momentul dorit, să respecte măsura, tonurile etc. Altminteri, oricare ar fi frumuseţea partiturilor muzicale cântate individual, nu va mai fi o simfonie, ci o cacofonie înspăimântătoare.

Or, ce se întâmplă în viaţă? întâlnim peste tot oameni capabili în meseria lor – să spunem că ştiu să-şi cânte partitura – dar care nu au o viziune de ansamblu. Evident, este deja bine că sunt nişte specialişti, dar această ignorare a ansamblului atrage tot felul de anomalii şi dezordini. În măsura în care ei se limitează la ideile, la punctele de vedere inspirate de poziţia lor individuală, ei nu pot sesiza totalitatea situaţiilor, deci nu posedă adevărul. Într-o anumită măsură îi putem scuza, dar în realitate nu o putem face: ei trebuiau să lucreze să devină

la rândul lor nişte dirijori, adică să se caţere până la acel punct de unde ar fi putut avea o vedere de ansamblu exactă şi să acţioneze corect în toate circumstanţele apărute.

Veţi spune: „Da, dar acest punct de vedere este acela al Domnului, al Creatorului". Este adevărat, dar problema omului este să lucreze ca să se apropie de Creator. Iisus a spus: „Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este". Un adevărat discipol al lui Iisus înţelege deci necesitatea de a avea această viziune de ansamblu, de a se apropia de punctul de vedere al Creatorului.

Toţi cei care au o responsabilitate familială, socială, profesională, politică, trebuie să se străduiască să găsească în interior acest punct de vedere înalt de unde vor putea domina toate aspectele problemelor ce le au de rezolvat. Ei vor lua astfel deciziile cele mai corecte pentru toţi. Veţi spune: „Dar nu este sigur că aceste decizii corecte vor fi acceptate; cei mai mulţi oameni îşi apără interesele egoiste, nu este uşor să îi determini să recunoască interesele altora". Este adevărat, şi chiar dacă anumite analize şi concluzii bune ale voastre nu sunt acceptate, nu este un motiv să vă abandonaţi străduinţele. Din moment ce aţi reuşit să vă căţăraţi până la acel punct de vedere superior, vor exista alte ocazii în viaţă când veţi reuşi să îl impuneţi. Nimic nu se pierde din străduinţele făcute pentru a progresa pe calea lucidităţii, a dezinteresului. Şi chiar dacă ceilalţi vă consideră nişte visători, nişte utopişti, nişte iluminaţi sau chiar nişte „trăsniţi" – calificativele nu lipsesc! – nu trebuie să vă descurajaţi ştiind că vă apropiaţi de adevăr.

Adevăraţii Iniţiaţi, adevăraţii Maeştri Spirituali sunt nişte dirijori. Veţi spune: „Dar ei sunt singuri, nu dirijează niciun muzician!" Deschideţi bine ochii, ei au o orchestră în sinea lor, şi dirijează zi şi noapte această orchestră. Da, toate organele, toate celulele lor formează o orchestră şi ei cântă şi dirijează partiturile ce li se prezintă. Creierul, stomacul, inima, mâinile, picioarele, urechile, ochii, gura etc, fiecare parte a corpului are activitatea sa datorită căreia ea contribuie la armonia organismului. Da, dar o bună funcţionare în planul fizic nu este suficientă. De aceea un Iniţiat îşi interoghează zilnic organele. El cere picioarelor sale: „Unde mă conduceţi? Braţelor sale: „Ce acţiuni pregătiţi?" Gurii sale: „*Ce* cuvinte pronunţi?" Ochilor săi: „Unde priviţi?

Creierului său: „Asupra căror gânduri te concentrezi?”… Şi el se străduieşte să stabilească şi să menţină armonia între toate.

Iar voi, dacă doriţi să vă manifestaţi ca nişte discipoli inteligenţi, conştienţi, trebuie să deveniţi deopotrivă nişte buni dirijori. Vegheaţi zilnic nu numai ca organele corpului vostru fizic să lucreze armonios pentru a se menţine sănătoase, dar gândiţi-vă şi să le orientaţi activitatea spre un scop superior pentru a nu produce dezacorduri în organismul cosmic.

Oricare ar fi subiectul pe care îl abordez, mă veţi auzi mereu revenind către acelaşi gând: cum să folosim toate elementele existente în noi şi în jurul nostru pentru a progresa pe calea armoniei universale.

Eu vă pot oferi o altă imagine: cea a unei clădiri ale cărei materiale ar fi încă îngrămădite vraişte dacă nu s-ar cunoaşte locul lor unele în raport cu celelalte. Pentru a-l cunoaşte, trebuie să existe un plan, adică să urci până la Acela care a conceput acest edificiu, Arhitectul, Dumnezeu.

Creaţia există, edificiul este construit, iar problema ce se pune omului este de a şti ce trebuie să facă cu tot ce îi stă la dispoziţie pentru a-şi putea construi el însuşi propria existenţă. Fiindcă omul face parte din edificiu, dar el nu aparţine acestui ansamblu ca şi cum ar fi numai o piatră, o plantă sau un animal. Ca fiinţă conştientă, care gândeşte, el are un alt rol de jucat. Nu îi ajunge numai să facă inventarul a ceea ce există, el trebuie să cunoască toate aceste materiale, şi să înveţe cum să le folosească pentru a-şi edifica propria viaţă participând în acelaşi timp la edificarea vieţii colective.

Da, mai devreme sau mai târziu, fiecare va fi obligat să îndeplinească această lucrare, să participe la construcţia acestui edificiu, viaţa colectivă, viaţa universală. Toate activităţile noastre trebuie să se dirijeze spre viaţa universală. Atât timp cât ducem o viaţă individuală, egoistă, separată de Tot, este ca şi cum ne-am mulţumi să îngrămădim nişte materiale fără să construim nimic. Din nefericire, acesta este cazul pentru cei mai mulţi oameni: ei se mulţumesc să îngrămădească nişte materiale şi se prăbuşesc sub ele. Trebuie să se hotărască să facă ceva! Dar mai întâi, să înveţe să cunoască planul acestui Arhitect care este Dumnezeu însuşi. Căutând să cunoască planul Creatorului, ei vor fi obligaţi să se identifice cu El, şi astfel vor

regăsi încet-încet în interior acea parte din ei înşişi prin care se aseamănă cu Dumnezeu.

De acum înainte, să nu vă mai miraţi să constataţi că, oricare ar fi punctul meu de plecare, punctul meu de sosire este mereu acelaşi. Eu vă voi repeta neobosit scopul ce trebuie atins: construirea edificiului. Atât timp cât vă mulţumiţi să acumulaţi cunoştinţe, informaţii despre tot felul de subiecte, veţi fi poate mândri că posedaţi „un bagaj intelectual cât mai complet", aşa cum se spune, dar nu acesta vă va permite să evoluaţi şi să contribuiţi la evoluţia întregii omeniri. În timp ce, urmând învăţământul Iniţiaţilor, chiar având puţine cunoştinţe, veţi ajunge foarte departe. Din moment ce păstraţi mereu în minte această idee a edificiului de construit: edificiul interior şi edificiul colectiv, această idee vă va însufleţi, vă va lumina, vă va învia, vă va salva.

Acum, dacă sunteţi desigur capabili să nu vă pierdeţi orientarea corectă devenind o enciclopedie, o puteţi face. Dar dacă vă pierdeţi din vedere misiunea: construcţia edificiului, admiţând chiar că oamenii vă consideră o somitate, Cerul va vedea numai că v-aţi încărcat sufletul şi spiritul cu o mulţime de lucruri inutile.

Orice aţi face sau aţi vedea, totul trebuie să-şi găsească locul în armonia vieţii universale. Iată ce fac eu în faţa voastră dintotdeauna: eu insist asupra armoniei. Oricare ar fi detaliul de viaţă asupra căruia mă opresc, eu ajung mereu la aceeaşi concluzie. Poate că vă plângeţi: „Oh, este plictisitor, mereu acelaşi lucru!" … dar nu poate exista altceva. Să ştiţi că nevoia ce o simţiţi de a vă împrăştia este o capcană. Realitatea este constituită dintr-o infinitate de detalii diferite, fiind atrăgătoare, dar raţiunea de a exista a tuturor acestor detalii este de a participa la o aceeaşi construcţie, de a intra în acelaşi proiect cosmic. Este şi ceea ce voia să exprime Iisus când spunea: „Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este". A deveni perfect înseamnă a restabili ordinea între toate elementele dispersate.

Evident, ar mai fi multe lucruri de spus despre noţiunea de perfecţiune. Să luăm exemplul animalelor. Se spune că animalele sunt perfecte. Da, ca animale, aşa cum sunt, la nivelul lor de animale, ele sunt perfecte. Ele merg după câteva zile de la naştere, înoată, aleargă, şi ating foarte repede maturitatea. În timp ce omul are nevoie de mulţi ani pentru a ajunge la o deplină dezvoltare! Este valabil întrucâtva

pentru dezvoltarea sa fizică, dar în cazul dezvoltării psihice şi spirituale nu există niciodată vreun sfârşit.

Să luăm un alt exemplu. Atunci când un copil trebuie să meargă la şcoală, este de dorit ca el să fie „perfect", adică braţele, picioarele sale, ochii săi, urechile sale, creierul său să funcţioneze corect. Dacă el este handicapat fizic sau mental, totul va fi mult mai greu pentru el; trebuie ca toate organele sale fizice şi psihice să fie într-o stare bună pentru ca el să poată progresa. La fel, atunci când se pune problema pentru om privind perfecţiunea despre care vorbeşte Iniţierea, acest cuvânt presupune mai întâi ca organele vieţii psihice şi spirituale să fie bine dezvoltate şi în bună stare de funcţionare; numai astfel el va putea tinde spre perfecţiunea Domnului care este omniscient, atotiubitor şi atotputernic.

Câţiva dintre voi au atins acest prim grad de „perfecţiune" ce le va permite, printr-o muncă asiduă, să evolueze şi să atingă, după multe încarnări, perfecţiunea lui Dumnezeu însuşi. În acel moment se va putea spune că aţi participat cu adevărat la construcţia edificiului. Iată deci că trebuie să fii perfect pentru a deveni perfect! Oare este clar, oare mă înţelegeţi?…

Articol VII. Cap. 7 – Contemplarea adevărului: Isis dezvăluită

I.

Dorinţa de a vă fi folositor este preocuparea mea zilnică; da, cum să vă aduc ceva ce nu a fost spus în conferinţele precedente, un element nou, un nou adevăr. Veţi spune: „Un nou adevăr?" Da, fiindcă adevărul, acest principiu veşnic spre care trebuie să tindem, este constituit dintr-o mulţime de adevăruri, la fel cum un organism este format din milioane şi milioane de celule. Numai că, niciun cuvânt, nicio lectură nu ne pot revela imediat acest Adevăr care reprezintă sinteza tuturor adevărurilor. Putem cunoaşte numai nişte adevăruri ce ne apropie din ce în ce mai mult de această chintesenţă sublimă, perfectă, care este Adevărul.

De ani de zile eu nu fac altceva decât să vă prezint multiplele aspecte ale adevărului care ating diferitele lumi: fizică, astrală, mentală, cauzală, budică, atmică, în speranţa că într-o bună zi veţi putea atinge acest Adevăr ce îmbrăţişează totalitatea existenţelor.

În faţa frumuseţii şi a profunzimii anumitor opere de artă: poeme, tablouri, muzică sau anumite opere filosofice, iniţiatice,

mistice, ne dăm bine seama că autorii lor au contemplat undeva un adevăr pe care nimeni altcineva nu l-a văzut. Pentru a avea acces la acest adevăr, sunt necesari evident alţi ochi decât ochii fizici; ca organe ale simţului, ochii fizici sunt foarte limitaţi, ei nu pot percepe mare lucru din ceea ce un Iniţiat numeşte realitate atât timp cât nu sunt ei înşişi luminaţi de o lumină ce le permite să vadă dincolo de aparenţe. Dar ce sunt aceşti ochi dincolo de ochi?… Şi care este această sclipire care luminează lumea pe care au văzut-o?…

Adevărul este o lume reală, o lume care există ca lumină, frumuseţe, armonie, perfecţiune. Pentru a pătrunde în această lume, trebuie ca ceva din noi să se poată pune la unison cu ea. Există o capacitate superioară în noi care poate vedea adevărul, o capacitate ce nu a fost încă niciodată trezită, nici pusă la punct şi asupra căreia trebuie să lucrăm. Putem numi această însuşire intuiţia, şi ea este o însuşire a spiritului.

Adevărul va scăpa oamenilor atât timp cât ei îl vor identifica cu cunoaşterea lumii fizice pe care o pot vedea, măsura, cântări. Lumea fizică este numai o manifestare, o consecinţă îndepărtată a adevărului. Noi ne închipuim că vedem adevărul, când vedem de fapt numai îmbrăcămintea sa, o aparenţă. Adevărul este o lume a perfecţiunii ce se manifestă în cele trei planuri, spiritual, psihic şi fizic: prin virtuţi în planul spiritual, prin gânduri şi sentimente în planul psihic, prin forme, culori, sunete etc în planul fizic.

Este deci o greşeală să credem că adevărul poate fi cunoscut prin intelect. Intelectul este o însuşire ce permite omului să cunoască lumea fizica şi puţin din lumea psihică, dar nu mai mult. Intelectul este o capacitate foarte redusă, el nu poate cunoaşte adevărul de unul singur. Să luăm exemplul foarte simplu al unui trandafir. A cunoaşte adevărul despre un trandafir, nu înseamnă numai a-i percepe forma, culoarea sa, parfumul său. Adevărul despre trandafir este o emanaţie, o prezenţă ce nu poate fi sesizată de intelect. A cunoaşte trandafirul înseamnă a simţi tot acest ansamblu de elemente ce fac din el un trandafir şi nu altceva. Cu atât mai mult în cazul fiinţei umane: adevărul despre o fiinţă umană trebuie să reunească, să sintetizeze toate elementele care o constituie, de la spirit până la corpul sau fizic. Atât timp cât nu le cunoaşteţi, nu cunoaşteţi adevărul în privinţa sa, cunoaşteţi numai o mică parte. Dar adevărul despre o fiinţă, adevărul

definitiv, absolut, constă în spiritul ei, şi nu poate fi cunoscut decât de spirit.

Veţi spune: „De acord, înţelegem că fiinţa umană este greu de cunoscut. Dar cunoaştem natura". Nu, nu o cunoaşteţi, nu ştiţi ce este un trandafir, nu ştiţi nici ce este pământul. Ceea ce vedem în jurul nostru, păduri, munţi, fluvii, mări nu reprezintă decât învelişul exterior; este materie, diferite straturi ale materiei… nişte haine, dacă doriţi. Trebuie acum să vă exersaţi să pătrunderi dincolo pentru a vedea corpul eteric al naturii, cu vibraţiile sale, cu emanaţiile sale… De altfel, chiar şi corpul eteric este în realitate o haină, şi trebuie mers mult mai departe.

Poate afla adevărul numai acela care este capabil să desfacă toate învelişurile naturii. Este ceea ce erau învăţaţi discipolii în Iniţiere: să înlăture voalul lui Isis. Zeiţa Isis este în religia egipteană soţia zeului Osiris. Iniţiaţii au văzut în această mare figură feminină un simbol al naturii primordiale din care au provenit toate fiinţele şi elementele creaţiei. Iniţiaţii au făcut din această natura, de nepătruns pentru omul obişnuit, principalul lor obiect de studiu, ei doresc să o cunoască, iar pentru aceasta îşi dau osteneala să înţeleagă existenţele generate de ea şi prin care ea se manifestă.

Expresia „a înlătura voalul lui Isis" este o imagine. Se poate să fie foarte prost interpretată e unii: ei vor înţelege imediat ceva vulgar, o femeie care trebuie dezbrăcată. Ei bine, nu, Iniţiaţii le lasă pe femei în pace, fiindcă ei ştiu că ceea ce caută se găseşte în altă parte. Ambiţia lor este de a scoate voalul naturii, şi ajung să o facă prin cea mai mare puritate, cea mai mare stăpânire de sine. Atunci Isis li se descoperă în întreaga ei splendoare…

Adevărata cunoaştere pentru un Iniţiat este o dezvăluire. Dar este păcat că această problemă a nudităţii este întunecată de toate prejudecăţile şi interdicţiile al cărei obiect este de secole şi care o asociază mereu cu sexualitatea. Unu nu pot citi sau asculta cuvântul nuditate fără ca imediat imaginaţia lor să nu înceapă că alerge. Este momentul să meargă mai departe pentru a pricepe că noţiunea de nuditate poate fi transpusă în alte planuri decât planul fizic. Şi chiar în planul fizic există o cu totul altă modalitate de înţelegere a nudităţii: în loc să ne oprim asupra aspectului celui mai exterior şi concret, trebuie să îl interpretăm. De exemplu, acest instinct care îl împinge pe bărbat

de a dori să dezbrace o femeie este expresia unei nevoi mult mai profunde a fiinţei care simte că învelişurile sale sunt un obstacol pentru cunoaştere. Desigur, dacă se mulţumeşte să dezbrace o femeie, el nu o va cunoaşte mai mult: chiar fără haine, ea îi va rămâne ascunsa, misterioasă, indescifrabilă, deoarece corpul fizic constituie încă un veşmânt. Iar corpurile subtile sunt şi ele nişte veşminte…

Atunci când un clarvăzător se dedublează, el iese din corpul său fizic ca şi cum ar părăsi un înveliş, şi datorită corpului său astral se poate deplasa în spaţiu. Dar corpul astral constituie încă o piedică, o haină ce împiedică cunoaşterea realităţii. şi el trebuie înlăturat, la fel şi corpul mental, pentru a fi gol, lipsit de orice obstacol, complet liber. Numai în acel moment adevărul poate fi cunoscut. Altminteri, este ca şi cum aţi pretinde că puteţi cunoaşte pe cineva pur şi simplu fiindcă l-aţi întâlnit pe stradă. Nu, pentru a-l cunoaşte, trebuie să străbateţi nu numai veşmintele sale, ci şi diferitele sale corpuri pentru a atinge spiritul său. Atunci când atingeţi domeniul spiritului, pătrundeţi în regiunea forţelor fără forme, vă cufundaţi într-un ocean de viaţă, de bucurie, unde respiraţi, vă dilataţi la infinit.

Numai spiritul este gol şi nu are nevoie de haine. El se îmbracă ca să se manifeste în materie, dar întorcându-se acasă, el se dezbracă. Dacă oamenii ar fi ştiut să interpreteze diferitele fapte ale vieţii zilnice, ei ar fi înţeles că repetă în fiecare zi aceste procese de coborâre în materie şi urcare spre spirit. îmbrăcându-ne dimineaţa, începem prin a ne pune hainele cele mai uşoare: maiou, cămaşă… terminând cu paltonul cel gros; la fel, pentru a ne încarna pe pământ, pătrundem în corpuri din ce în ce mai dense, mental, astral, până la corpul fizic. Iar când ne dezbrăcăm seara, înainte de culcare, ne scoatem aceste învelişuri, şi este deopotrivă simbolic: vom proceda la fel pentru a ne reîntoarce în lumea cealaltă. Tot ce este haină, înveliş, simbolizează materia; trebuie să ne îmbrăcăm pentru a coborî şi trebuie să ne dezbrăcăm pentru a urca. A ne scoate hainele înseamnă a străbate lumea nedesluşită a aparenţelor pentru a descoperi realitatea.

Voalul lui Isis este misterul naturii vii pe care nu am reuşit încă să o străpungem. Iar prin „natură” trebuie să înţelegem deopotrivă fiinţa umană: asemenea naturii, şi ea este învelită în voaluri, şi de aceea întâmpină atâtea dificultăţi în a se cunoaşte şi a-i cunoaşte şi pe ceilalţi. Adevărata cunoaştere ne cere să reuşim să ne înălţăm până la

regiunile sublime ale spiritului. Atunci când vom înceta să ne vedem şi să îi vedem şi pe ceilalţi prin geamurile deformate ale corpurilor noastre opace, vom putea în sfârşit să cunoaşte ce este fiinţa umană în regiunile sublime: o imensitate, o lumină, o splendoare.

Toţi hierofanţii din trecut au dat acelaşi învăţământ, ei revelau discipolilor că fiinţa umană se aseamănă cu imaginea naturii, ascunsă şi ea. un spirit locuieşte tăinuit sub nişte straturi de materie, o fiinţă indescriptibilă, omniscientă, atotputernică, Dumnezeu însuşi. Acela care prin asceză, prin rugăciune, prin renunţare, va fi capabil să asculte de exigenţele spiritului, o va vedea pe Isis apărându-i în faţă dezgolită de voalurile sale.

II.

Ce înseamnă „a fi gol?" Această expresie are două sensuri: ea vrea să spună că omul este sărac, nenorocit, lipsit de toate calităţile şi virtuţile. Ea poate însemna totodată că el nu mai are nici înveliş, nici carapace, că este perfect, liber, că se află în adevăr. Numai fiinţele divine sunt goale astfel, ceea ce mai poate fi exprimat şi spunând că ele sunt învelite sau îmbrăcate în lumină. Este foarte greu să găseşti în vocabular nişte cuvinte ce traduc exact realităţile vieţii spirituale, trebuie să apelezi la nişte imagini, la nişte comparaţii, la nişte expresii simbolice. De aceea Iniţiaţii învaţă că în lumea divină adevărul este gol, ceea ce înseamnă că nu este învelit într-o materie care îl maschează. Ei pot spune de asemenea că el este lumină pură, deoarece lumina se situează exact la frontiera dintre lumea materială şi cea spirituală.

Într-un anumit fel, regăsim în natură aceste corespondenţe dintre viaţa din planul fizic şi cea din planul spiritual. De exemplu, vara când este mult soare, lumină, căldură, purtăm puţine haine. Dimpotrivă, iarna, când soarele devine mai rar, este mai întuneric, mai frig, trebuie să ne îmbrăcăm cu haine mai groase. Căldura şi frigul sunt nişte simboluri ale vieţii interioare: cu cât mai mult ne îndepărtăm de lumea divină, sursa căldurii şi a luminii, cu atât sărăcim în virtuţi, ne este frig, suntem obligaţi să ne acoperim cu tot felul de haine vechi. Din contră, începem să ne apropiem de izvor printr-o viaţă pură şi luminoasă şi ne descotorosim de toate lucrurile groase inutile. Vedeţi, trebuie să învăţaţi să interpretaţi toate aceste simboluri ale vieţii psihice.

Înţelegeţi-mă deci bine, nuditatea despre care eu doresc să vă

vorbesc este cea a corpurilor astral şi mental. Din cauza gândurilor şi a sentimentelor voastre egoiste, răuvoitoare, răzbunătoare, aţi făcut aceste corpuri atât de întunecate încât nu mai puteţi comunica cu realităţile şi existenţele lumii spirituale. Doriţi să meditaţi, dar cum nu aţi reuşit să vă descotorosiţi de preocupările voastre prozaice, de grijile, de invidiile, de nervozităţile voastre, de amintirile neplăcute, nu vă puteţi înălţa. Puteţi rămâne cât doriţi aşa, cu ochii închişi, aşteptând să se declanşeze acea mişcare care va permite sufletului vostru să facă un salt în lumină, dar nu se întâmplă nimic. În aceste condiţii, este aproape inutil să încercaţi să meditaţi, fiindcă nu veţi obţine nimic. Aparatele voastre interioare sunt murdare, ele nu funcţionează. Şi va fi la fel atât timp cât nu veţi învăţa să vă dezbrăcaţi de toate hainele vechi, grele, uzate, găurite. Da, în mod simbolic, există atâtea haine vechi de care trebuie să vă descotorosiţi!

Cel mai important lucru în viaţă este deci această lucrare interioară de dezbrăcare. Desigur, este dificil, şi nu numai că este dificil, dar mulţi oameni nu reuşesc nici măcar să înţeleagă că există straturi opace pe care trebuie să le elimine, nici pentru ce trebuie să o facă.

Numai adevărul este gol. Pentru a ne ridica deci la această nuditate a adevărului, trebuie să lucrăm să ne eliberăm de tot ce este opac în noi, impermeabil la lumea divină. Atunci când atingem această nuditate, putem ajunge foarte sus pentru a primi mesaje, sfaturi, înţelepciunea, iubirea, ajutorul Domnului. În faţa Cerului trebuie să ne prezentăm complet goi, adică dezbrăcaţi de lăcomia noastră, de calculele, de ideile noastre false. Cu cât ne dezbrăcăm, cu atât mai mult ne înălţăm.

Apoi, atunci când coborâm – fiindcă suntem mereu obligaţi să coborâm, cât timp ne aflăm pe pământ trebuie să ne îndeplinim şi sarcinile pământene – ne îmbrăcăm din nou, adică ne reluăm activităţile, proiectele, legăturile cu familia, cu prietenii, cu vecinii. Este necesar să ne îmbrăcăm în faţa lumii, dar Cerul iubeşte numai fiinţele dezbrăcate. Vedeţi ce imagine minunată ne-au oferit Iniţiaţii atunci când au vorbit despre contemplarea adevărului gol, despre Isis dezvăluită!…

Pentru moment, nu vă voi spune mai mult. Depinde acum de voi să meditaţi pentru a înţelege ce înseamnă voalul lui Isis şi cum trebuie

să îl îndepărtaţi pentru a cunoaşte adevărul.

Articol VIII. Cap. 8 – Haina de lumină

Haina este o materie care ne acoperă şi ne ocroteşte, dar şi un ecran ce ne izolează de lumea exterioară. Acela care poartă un palton gros se află la adăpost de frig, şi de anumite înţepături, de anumite lovituri, în timp ce acela care este dezbrăcat este expus celor mai mărunte atacuri. Cu cât ne debarasăm de haine, cu atât mai mult devenim mai sensibili. Transpunând această lege în domeniul vieţii interioare, putem spune că sensibilitatea este o manifestare de spiritualitate, şi că trebuie să ne îndepărtăm de vulgaritatea preocupărilor obişnuite pentru a câştiga sensibilitatea lumii divine.

În Cărţile Sfinte întâlnim nişte povestiri unde cel care a trăit în conformitate cu legile divine, care a învins tentaţiile, a biruit răul, primeşte ca recompensă o haină. Această haină poate fi albă sau colorată, dar este mereu prezentată ca o podoabă minunată, o ţesătură preţioasă. Eu v-am explicat deja, această haină este simbolul aurei (*A se vedea* col. *Izvor nr. 229*: „*Centri şi corpuri subtile*”, *Cap. 2*). Aura este adevărata noastră haină. Pentru a o merita, trebuie să scăpăm de tot ce ne îngreunează şi ne întunecă, pentru a intra în legătură cu lumea divină. Aura, această haină de lumină, este semnalul că am reuşit.

Veţi spune: „Dar tocmai ne-aţi vorbit despre nuditate şi acum ne vorbiţi despre haine!” Da, fiindcă cuvântul nuditate nu este decât o modalitate de prezentare a lucrurilor. Eu v-am menţionat deja, există atât de puţini termeni pentru a vorbi despre viaţa spirituală încât suntem obligaţi să ne folosim de imagini ce pot părea uneori contradictorii. În realitate, omul nu este niciodată gol: nu numai corpul său fizic este o haină, dar şi celelalte corpuri mai subtile. Pentru a fi cu adevărat gol, el trebuie să înfăptuiască o lucrare interioară uriaşă, aproape irealizabilă: să devină un spirit pur, sau mai exact să dea spiritului în sine o asemenea putere care pare că pulverizează corpul fizic şi îl transformă în lumină, aşa cum s-a întâmplat cu Iisus când s-a transfigurat pe muntele Tabor.

Această problemă a îmbrăcămintei este foarte interesantă şi merită să ne oprim asupra ei. Corpul fizic este haina sufletului şi a spiritului.

Cuvintele sunt veşmintele gândului. Sentimentele, gândurile, forţele posedă o haină; toate creaturile vizibile şi invizibile posedă

nişte haine. De exemplu, o floare este un veşmânt în care se ascunde o entitate. De aceea trebuie să medităm asupra florilor, a formelor, culorilor, parfumului lor, pentru a cunoaşte natura fiinţelor care posedă asemenea veşminte. Şi nu numai asupra florilor, ci asupra a tot ce există în diferitele regnuri ale naturii: mineral, vegetal, animal, uman. Un cristal, un diamant, o piatră preţioasă este o haină, corpul în care o entitate spirituală s-a încarnat pentru a se manifesta…

Pentru a aprofunda această problemă a veşmintelor, adică să interpretezi formele tuturor creaturilor, ale tuturor entităţilor, trebuie să posezi o mare cunoaştere. O haină este condensat ea unor elemente subtile şi este foarte greu să descifrezi atâtea expresii şi nuanţe. Munţii, lacurile, râurile, arborii… întreaga natură este veşmântul Spiritului Cosmic. Totul este veşmânt, de la regatul mineralelor la cel al oamenilor, iar aceste veşminte sunt de o diversitate nemaiîntâlnită. Priviţi numai printre animale imensa varietate de păsări cu penajul lor!

Chiar dacă hainele folosesc adesea să acopere fiinţele, ele pot deopotrivă, într-o anumită măsură, să ofere nişte indicaţii în privinţa lor. De exemplu, oare de ce la teatru se folosesc costumele? Actorii ar putea juca foarte bine oricum ar fi îmbrăcaţi, dar costumele ne arată imediat rolul lor. Imediat ce un actor intră în scenă, chiar înainte să vorbească, vedem cărei categorii de fiinţe aparţine şi ghicim deja personajul.

Nu numai formele şi culorile sunt nişte veşminte, dar şi mişcările, sunetele, parfumurile. Tot ce reprezintă mijloc de exprimare intră în categoria hainelor. Şi în special la fiinţe umane. Veţi spune: „Dar spiritul nu se poate exprima aşa gol?” Nu, ce putem cunoaşte despre o forţă, despre o energie atât timp cât nu o vedem manifestându-se printr-o formă?

Pentru a se exprima, spiritul este obligat să treacă prin nişte intermediari. Există tot felul, de la cei mai materiali la cei mai subtili. Anumite impulsuri se exprimă prin nişte mişcări, dar există alte impulsuri mult mai subtile care se exprimă prin privire, voce, culoarea feţei. Există deci o întreagă paletă de expresii, de la cele mai fizice la cele mai imateriale, pe care de abia reuşim să le percepem şi care sunt şi mai dificil de interpretat. Observaţi că această problemă a hainei este atât de vastă şi profundă încât putem lucra asupra ei întreaga

viaţă.

Articol IX. Cap. 9 – Pielea, organ de cunoaştere

Într-o zi am primit de la cineva o scrisoare cu adevărat uimitoare în care, printre altele, îmi spunea: „S-ar putea spune că tot ceea ce ştiţi aţi învăţat prin intermediul pielii. Ca şi cum pielea v-ar fi dat cunoaşterea lucrurilor…" Nu m-am aşteptat deloc la această remarcă şi am fost surprins. Dar în realitate, dacă ne gândim mai bine, vom descoperi că pielea este în corpul omenesc organul principal de cunoaştere. Tot ceea ce pătrunde în om ca senzaţii, impresii, influenţe, nu se poate face fără autorizaţia pielii. Ea este cea care ne înconjoară corpul şi toate organele corpului. Ea este inspectorul care examinează, care face încercări şi nu lasă să pătrundă decât ceea ce este necesar omului. Fiecare organ s-a născut printr-o diferenţiere progresivă a pielii. O putem compara cu o mamă care a adus pe lume o mulţime de copii, sau cu rădăcinile unui copac datorită cărora trunchiul poate creşte şi se dezvolta corect dând crengi, frunze, flori şi fructe.

Pielea este cea care permite sau opreşte trecerea, intrarea sau ieşirea, şi trebuie să îi oferim posibilităţile de a accepta numai elementele benefice, eliminându-le pe cele nocive. De exemplu, spălatul contribuie la o stare de bine şi la sănătatea fizică. Dar dacă îl facem într-o stare de conştiinţă corespunzătoare, putem deopotrivă absorbi forţe şi curenţi ce ne menţin în contact cu viaţa cosmică. Pielea posedă adevărate radare, adevărate antene datorită cărora noi emitem şi absorbim nişte fluide. Din toate timpurile, magicienii sau vrăjitorii care posedau aceste cunoştinţe se dezbrăcau pentru a-şi face ceremonialele: ei captau astfel influenţele unor spirite invizibile şi proiectau ei înşişi nişte forţe ce acţionau asupra fiinţelor şi a lucrurilor.

Alte practici magice constau în a-ţi masa corpul cu anumite unguente care provoacă asemenea efecte asupra sistemului nervos încât omul poate ieşi din corpul său şi se deplasează în spaţiu. Ştim acum că multe „vrăjitoare" care pretindeau că au asistat la sabat nu au făcut în realitate decât să îşi ungă corpul cu anumite substanţe care, pătrunzând prin piele, le-au provocat dedublarea. Aceste femei au participat de fapt la sabat, dar nu cu corpul lor fizic, ci prin corpul lor astral şi s-au dedat la tot felul de desfrâuri.

Din păcate, oamenii sunt mereu gata să se avânte în experienţe ce îi antrenează spre infern; ei sunt mult mai puţin dispuşi să înveţe

cum să comunice cu forţele divine pentru a se ameliora. Atunci, înţelegeţi-mă bine, eu vă vorbesc despre aceste fenomene pentru ca să cunoaşteţi realitatea lucrurilor, nu pentru a vă determina să vă interesaţi de aceste practici făcând nişte experienţe riscante.

În mod conştient sau inconştient, oamenii acordă pielii o mare importanţă. Priviţi câte războaie s-au făcut şi continuă să se facă numai din cauza culorii pielii, albă, neagră, galbenă sau roşie! Numai pielea îi interesează, este secundar dacă restul corpului este identic, are aceleaşi forme, aceleaşi funcţii. Această piele de care în general ei nu se interesează prea mult – doar pentru a-i aplica nişte loţiuni, creme şi machiaje. – iată că devine, dintr-odată, din cauza culorii sale, de o importanţă capitală şi ei se masacrează! Ar trebui să lăsaţi în pace culoarea, gândindu-vă mai degrabă la ce trebuie să faceţi pentru a vă păstra pielea în stare bună pentru a-şi juca rolul ei de protecţie dar şi de instrument de percepţie. Ce materie extraordinară este pielea, pe de o parte fină, suplă, dar şi foarte rezistentă! Iar atunci când este puţin deteriorată, zgâriată, ea se reface imediat. De altfel, egiptenii care înhumau morţii ne-au arătat ce rezistenţă are din moment ce, în anumite condiţii, ea poate rezista secole şi milenii.

Cu ajutorul pielii, Inteligenţa Cosmică ne-a dat un organ de simţ care are deopotrivă prelungiri până în lumea spirituală; fiindcă trebuie să ştim că pielea produce nişte secreţii subtile ce îi conferă anumite proprietăţi. Pentru a nu distruge această peliculă eterică, există reguli de viaţă care trebuie respectate; fiindcă totul se reflectă pe piele. Dacă am şti să observăm, am descoperi în funcţie de piele starea fizică şi chiar psihică a unei persoane. Există o piele sănătoasă sau anemică, inteligentă sau proastă, leneşă sau activă. De altfel, acest lucru se schimbă în funcţie de circumstanţe: într-o zi, ea poate fi vie, strălucitoare, şi a doua zi stinsă, întunecată, moartă. La fel se întâmplă şi pentru păr care este alcătuit din aceleaşi elemente ca pielea: el reflectă starea fizică şi starea interioară.

În funcţie de pielea cuiva, vă puteţi da seama de viaţa pe care o duce: există ceva în pori, în culoare, care vorbeşte imediat despre o viaţă spirituală sau despre una primitivă, animalică. Dar ceea ce este interesat deopotrivă de constatat, este că pielea aceleiaşi persoane nu este identică peste tot: în unele locuri ea este netedă, fină, în altele este pătată sau ridată. Există chiar persoane la care ai impresia că pielea,

care este albă, pare violacee, albăstruie sau îngălbenită. Este dovada că în spatele acestei faţade care este pielea, există alte piei pe care nu le vedem şi care proiectează nişte particule pure sau impure, luminoase, colorate sau întunecoase. Cu mult timp în urmă, am întâlnit la Zürich o clarvăzătoare şi ceea ce m-a frapat cel mai mult la chipul ei, pe care nu l-am uitat niciodată, a fost pielea, sfinţenia pielii ei. Astfel am simţit că ea era cu adevărat o foarte mare clarvăzătoare.

De acum înainte, încercaţi deci să înţelegeţi mai bine în ce sens merită să vă ocupaţi de piele. Lăsaţi la o parte problema culorii. Nu vă ocupaţi prea mult nici de produsele ce servesc la întreţinerea ei. Amintiţi-vă în schimb că ea este cea mai bună haină pe care Cerul ne-a dat-o, şi că ea poate deveni chiar un adevărat organ de cunoaştere. Dar pentru aceasta, trebuie să ne corectăm modul de viaţă.

Articol X. Cap. 10 – Parfumul din grădina edenului

Ceea ce face problema pielii greu de dezbătut, este că ea atinge imediat cea a nudităţii, şi aici trebuie mereu să fii foarte prevăzător: eu v-am spus că nuditatea constituie încă un subiect indecent pentru mulţi deoarece are o legătură cu sexualitatea. Atunci când se vorbeşte despre nuditate, oamenii nu se gândesc în general nici la gât, nici la spate, nici la braţe, nici la picioare, ci în majoritatea timpului la piept şi la organele sexuale. Aceste organe sunt aşa cum sunt, nu au nimic surprinzător, dar viaţa pe care o duc bărbaţii şi femeile lasă asupra lor nişte amprente; desigur, nu nişte amprente fizice, ci eterice, şi aceasta se simte când oamenii sunt goi. Şi cum cei mai mulţi dintre ei trăiesc o viaţă de dezordini şi pasiuni, este mai bine să-şi acopere aceste organe, fiindcă ceea ce emană din ele nu este nici frumos, nici pur, nici poetic.

Am fost întrebat câteodată ce cred despre nudism sau despre faptul că vara, pe plaje, oamenii sunt din ce în ce mai dezbrăcaţi. Eu v-am mai povestit cum am fost invitat într-o zi să vizitez o tabără de nudişti. Am acceptat cu condiţia să rămân îmbrăcat. A fost o experienţă interesantă. Înainte de a merge, m-am întrebat ce impresie voi trăi şi, ca să fiu sincer, nu mă aşteptam la ceea ce am simţit cu adevărat: toate aceste corpuri goale mi-au produs o anumită senzaţie de indigestie.

Poate că în mod instinctiv nudiştii au făcut o descoperire: binefacerile unei vieţi naturale. Dar cum ei nu posedă un învăţământ iniţiatic, aceste binefaceri nu sunt foarte mari. Veţi spune că nu este nevoie de un învăţământ iniţiatic ca să te expui la soare şi aer. Desigur,

dar când nu cunoşti natura influenţelor la care te expui, aceasta nu poate aduce mare lucru. Ar trebui ca nudiştii să aibă cel puţin câteva metode, să ştie în ce stare de spirit merită să se expună goi.

Fiindcă ceea ce primeşti astfel depinde de gândurile şi sentimentele hrănite în tine însuţi. Pielea este neutră în sine, ea poate lăsa totul să treacă, atât bun cât şi rău. Ceea ce orientează şi determină lucrarea pielii este conştiinţa, gândul, în funcţie de ce aveţi în minte, pielea poate favoriza sau împiedica pătrunderea anumitor elemente. Dacă gândurile vă sunt pure, luminoase şi legate de Dumnezeu, este ca şi cum pielea voastră ar primi un ordin superior să lucreze pentru a alunga otrăvurile şi a atrage numai particulele şi energiile însufleţitoare. Dacă această comuniune cu forţele naturii este întreprinsă în condiţii bune, ea vă poate reînnoi, regenera.

Dar oare acestea sunt cu adevărat preocupările oamenilor care merg în taberele de nudism sau pe plaje? Ei mănâncă orice, beau alcool, fumează, se droghează, nu-şi stăpânesc deloc gândurile şi sentimentele; ei se află acolo mulţumiţi să trăiască o viaţă vegetativă, animalică. Ce credeţi atunci că iese din pielea lor? Asemenea norilor care se ridică, nişte emanaţii nesănătoase îi părăsesc pe unii pentru a pătrunde în alţii. Ele se simt chiar de departe. De mai multe ori, chiar fără să merg pe o plajă, numai plimbându-mă puţin pe faleză, am simţit aceste miasme ce se degajau din toate acele corpuri expuse; iar mirosurile astrale sunt uneori mai rele decât cele fizice… Să nu vă închipuiţi că am spus toate acestea fiindcă nu îi iubesc pe oameni. Ba da, eu îi iubesc, doresc să îi ajut, dar nu pot să nu observ, nici să nu simt, ceea ce emană din anumiţi oameni din cauza modului lor de viaţă atât de primitiv.

Dacă ar fi trăit o viaţă mai cumpătată, mai inteligentă şi pură, bărbatul şi femeia ar fi devenit asemenea florilor. Deoarece pielea poate distila un parfum asemănător anumitor flori pe care le întâlnim numai la munte. Într-un trecut foarte îndepărtat, primul bărbat şi prima femeie posedau acest parfum, îndeosebi Eva, de aceea plantele o cunoşteau şi o iubeau. Ea comunica cu întreg regnul vegetal şi în Paradis, în grădina Edenului, Eva le depăşea pe toate celelalte flori prin parfumul ei. După păcatul originar, care a reprezentat o coborâre în regiunile mai dense ale materiei, ea a pierdut această însuşire de a distila parfumurile, iar florile nu au mai recunoscut-o. Fiindcă florile

sunt pure, imaculate, ele nu au nicio dorinţă astrală, şi văzând greşeala comisă de Eva, ele au renunţat să îi mai transmită ca înainte virtuţile lor.

Femeile simt nevoia să se parfumeze fiindcă au păstrat în subconştientul lor amintirea acelei stări vechi din Paradis. De acum înainte, ele trebuie să ştie că este posibil să regăsească acel parfum, dar cu condiţia de a restabili în ele acea stare de puritate originală, prin gânduri pure, sentimente curate şi o hrană proaspătă. Da, hrana este şi ea foarte importantă.

Nu este suficient numai să te expui la aer şi soare. Nudismul ar trebui înţeles altfel decât este astăzi: el ar trebui să aducă o nouă concepţie a lucrurilor însoţită de o disciplină adecvată pentru ca oamenii să devină frumoşi, expresivi fizic şi psihic… Altminteri, care ar fi interesul? Este de preferat să fii îmbrăcat. Spectacolul unor corpuri mai mult sau mai puţin estetice, de unde provin nişte emanaţii nesănătoase, are uneori ceva greţos. O nouă cultură este necesară pentru a forma o nouă omenire. Cine o va pregăti? Mamele o pot face, dacă se decid să se instruiască şi să lucreze asupra gândurilor şi sentimentelor lor pentru a aduce pe lume nişte copii sănătoşi şi echilibraţi fizic şi psihic (*A se vedea* col. *Izvor nr. 214*: „*Galvanoplastia spirituală şi viitorul omenirii*").

Nudismul îşi va avea cu adevărat raţiunea sa de a exista atunci când oamenii vor înţelege că au o întreagă lucrare de înfăptuit asupra lor înşişi pentru a se înfrumuseţa, a se perfecţiona. Până atunci, hainele le permit cel puţin să-şi ascundă imperfecţiunile! Veţi spune că ele contribuie de asemenea să le perpetueze. Da, într-un anumit fel. De altfel, mulţi oameni îşi folosesc hainele pentru a arunca cu praf în ochii altora. Se simte că ei se bazează pe hainele lor pentru a se ascunde, pentru a afişa o anumită imagine despre ei înşişi dincolo de care ceilalţi nu vor mai căuta. Chiar dacă reuşesc, cât timp vor putea ei să joace în sinea lor aceeaşi comedie?

Nu ar fi nimic rău ca oamenii să trăiască din ce în ce mai mult în nuditate, dar înainte vor trebui puse multe lucruri la punct. Şi cum pentru moment condiţiile nu sunt încă împlinite, este de preferat să-şi păstreze hainele şi să lucreze asupra nudităţii lor interioare, adică să se exerseze să-şi stăpânească instinctele, pasiunile, lăcomiile. În acel moment, ei vor deveni atât de puri, de luminoşi, şi mai ales vor

răspândi un asemenea parfum încât vor putea să se prezinte în faţa întregii lumi, a întregii creaţii, toţi vor fi încântaţi simţind că emană din ei ceva divin ca pe timpurile îndepărtate în grădina Edenului.

Credeţi-mă, singurul lucru pe care l-am înţeles cu adevărat, singurul lucru care are cu adevărat valoare pentru mine, este viaţa purificată, iluminată, de o fiinţă conştientă a cărei motivaţie de a exista pe pământ este această lucrare asupra ei însăşi ce face din întreaga sa fiinţă o reflectare a lumii divine.

Articol XI. Cap. 11 – „În duh şi în adevăr".

Principiile care conduc universul sunt comparabile cu numerele de la o la 9 de la care pornesc toate combinaţiile numerice. Principiile, asemenea primelor zece numere, sunt date o dată pentru totdeauna, dar nimeni nu este capabil să prevadă multiplele combinaţii pe care ele le pot produce până la infinit. Este ceea ce noi trebuie să învăţăm pe parcursul secolelor: noile combinaţii, noile forme generate de principiile care sunt veşnice. În toate domeniile, mişcarea este legea vieţii. De asemenea, este o mare greşeală din partea religiei de a dori să eternizeze formele. Numai principiile sunt veşnice, formele trebuie să se schimbe.

Întâlnirea avută de Iisus lângă o fântână cu o femeie samariteană care venea să ia apă, este unul dintre episoadele cele mai remarcabile ale Evangheliilor.

„Deci a venit la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, fiul său; şi era acolo fântâna lui Iacov. Iar Iisus, fiind ostenit de călătorie, S-a aşezat lângă fântână şi era ca la al şaselea ceas. Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: Dă-Mi să beau. Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate, ca să cumpere merinde. Femeia samarineancă l-a zis: Cum Tu, care eşti iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinenii. Iisus a răspuns şi i-a zis: Dacă ai fi ştiut darul lui Dumnezeu şi Cine este Cel ce-ţi zice: Dă-mi să beau, tu ai fi cerut de la El, şi ţi-ar fi dat apă vie. Femeia I-a zis: Doamne, nici găleată nu ai, şi fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie? Nu cumva eşti Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână şi el însuşi a băut din ea şi fiii lui şi turmele lui? Iisus a răspuns şi i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăşi; dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci

apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viaţă veşnică. Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot. Iisus i-a zis: Mergi şi cheamă pe bărbatul tău şi vino aici. Femeia a răspuns şi a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat, căci cinci bărbaţi ai avut şi cel pe care îl ai acum nu-ţi este bărbat.

Aceasta adevărat ai spus. Femeia I-a zis: Doamne, văd că Tu eşti proroc. Părinţii noştri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceţi că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm. Şi Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veţi închina Tatălui. Voi vă închinaţi căruia nu ştiţi; noi ne închinăm Căruia ştim, pentru că mântuirea din iudei este. Dar vine ceasul şi acum este, când adevăraţii închinători se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr, că şi Tatăl astfel de închinători îşi doreşte".

„Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veţi închina Tatălui. Dar vine ceasul şi acum este, când adevăraţii închinători se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr". Este extraordinar însă că Iisus a făcut această revelaţie unei femei care nu îi putea înţelege desigur cuvintele. Nu îi putem însă reproşa nimic sărmanei femei, atunci când ne gândim că de secole unii, chiar dintre cei mai mari teologi, nu le-au înţeles adevărata semnificaţie.

„Vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veţi închina Tatălui"...Iar Iisus nu indică un alt loc care ar fi putut înlocui muntele din Samaria sau templul din Ierusalim, el nu menţionează niciun loc, dar el pronunţă două cuvinte abstracte printre cele mai neînţelese de om: duh şi adevăr. Duhul, spiritul se opune materiei şi adevărul minciunii, greşelii, iluziei, aparenţei. Deci a-L adora pe Dumnezeu „în duh" înseamnă a părăsi formele materiale care ne întemniţează şi ne împiedică să ne mişcăm liberi; iar „în adevăr" înseamnă să ne smulgem din iluzii, din aparenţe.

Unii vor spune că „în duh şi în adevăr" ar eticheta religia adusă de Iisus, religia creştină, pe care el o opunea astfel religiei lui Moise şi religiilor păgâne ce proliferau atunci în Palestina. Nu, eu nu cred, şi de altfel creştinismul a păstrat în credinţele, în ritualurile, în monumentele sale, multe urme ale religiei iudaice în special, şi chiar ale religiilor păgâne. Şi mai mult, toate religiile au tendinţa să se

materializeze, să se fixeze de obiecte, de practici exterioare. Iisus a dat deci pentru toate religiile ca ideal de atins formula „în duh şi în adevăr”. Dacă ar reveni astăzi, el ar pronunţa cu siguranţă aproape aceleaşi cuvinte. El ar spune: „Vine ceasul când nici la Ierusalim, nici la Roma, nici la Meca, nici la Benares… nu vă veţi închina Tatălui, ci în duh şi în adevăr”.

Iisus avea nişte concepţii revoluţionare, dar aceasta nu îl împiedica să respecte anumite aspecte ale vechii ordini şi preceptele date de Moise. El spunea: „Să nu socotiţi că am venit să stric Legea sau prorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat zic vouă: înainte de a trece cerul şi pământul, o iotă sau o cirtă din Lege nu va trece, până ce se vor face toate”. Dar în acelaşi timp, el dorea să îi antreneze pe oameni mai departe pe calea adevăratei religii.

Un Maestru Spiritual are exact aceleaşi preocupări ca şi ceilalţi instructori; el trebuie să îi facă pe oameni să progreseze aşa cum trebuie să facă un profesor cu elevii săi. El ştie că mulţi nu vor putea să îl urmeze în ideile şi proiectele sale, dar oare îi poate opri pe cei puţini care doresc să meargă mai departe şi sunt capabili? De ce să ne nivelăm cu cei mai slabi, cei mai limitaţi? Trebuie mereu să îi împingem pe oameni să înainteze, dar în acelaşi timp să fim înţelegători şi indulgenţi cu aceia care nu pot progresa mai mult pentru moment.

Iisus se întreba cum să instruiască mulţimea, oamenii simpli care veneau la el, în acelaşi timp cu fiinţele mai avansate spiritual. De aceea el se folosea de nişte pilde. Iar în ziua în care discipolii săi l-au întrebat: „De ce le vorbeşti lor în pilde?” el le-a răspuns: „Pentru că vouă vi s-a dat să cunoaşteţi tainele împărăţiei cerurilor, pe când acelora nu li s-a dat”. Iisus a dat deci mulţimii nişte imagini şi nişte istorisiri. Discipolilor săi le-a explicat corespondenţele existente între aceste imagini şi istorisiri în domeniul virtuţilor. Iar printre discipolii săi, el a ales unul, Ioan, căruia i-a revelat sensul profund al cuvintelor sale. Se poate spune deci că mulţimii i-a dat forma, discipolilor săi conţinutul, iar lui Ioan el i-a revelat sensul.

Aşa este de secole: mulţimea se opreşte asupra formei, discipolii lucrează asupra conţinutului, iar Iniţiaţii găsesc sensul al cărui esenţial este rezumat în aceste două cuvinte „în duh şi în adevăr” care revelează că pentru Iisus exista şi o latură esoterică a religiei. Ce noroc

că el a pronunţat aceste cuvinte, altminteri ar fi fost aproape imposibil să găsim în altă parte în Evanghelii o asemenea menţiune. Ne întrebăm chiar cum se face că au fost păstrate. Atâtea alte pasaje au fost suprimate sau transformatei.

Pentru a înţelege, un copil are nevoie să i se spună poveşti, să i se arate nişte imagini, nişte obiecte concrete. În domeniul religiei, cei mai mulţi oameni au rămas la nivel infantil: ei au nevoie de nişte lucruri exterioare, concrete, tangibile, de care să se agaţe. Închipuiţi-vă că se anunţă într-o zi credincioşilor din lumea întreagă: „De acum înainte nu vor mai exista locuri de cult, nici ceremonii, nici preoţi, nici statui sau imagini sfinte, nimic material şi exterior, vă veţi închina Domnului în duh şi în adevăr". Deodată s-ar instala vidul, ei s-ar simţi pierduţi. Numai o fiinţă extraordinar de evoluată poate găsi în spiritul, în sufletul ei, sanctuarul unde va pătrunde pentru a se adresa Domnului, pentru a atinge, a gusta şi a respira splendorile Cerului. Evident, o astfel de lărgire a conştiinţei este de dorit. Pentru cei care sunt capabili să ajungă până aici, nu există limite, fiindcă lumea sufletului şi a spiritului este cea mai frumoasă, cea mai vastă; ei pot lucra până la infinit pentru a-şi construi viitorul de fii şi fiice ale Domnului.

Până atunci, cum ne aflăm pe pământ, suntem obligaţi să dăm credinţelor noastre nişte forme materiale: nişte locuri, nişte obiecte de cult, nişte sărbători religioase într-o anumită perioadă a anului, care sunt expresia acestor credinţe. Dar trebuie să înţelegem că ele reprezintă numai o expresie, ele nu sunt religia însăşi. Nu putem să facem să pătrundă Divinitatea într-o biserică, un templu, o moschee sau o sinagogă, nici într-un obiect, nici chiar într-o anafură. Înseamnă să desconsiderăm Divinitatea dacă am pretinde contrariul. Da, eu nu doresc să îi jignesc pe creştini, dar a pretinde că este de ajuns să înghiţi anafura pentru a te spovedi lui Hristos, este o invenţie minunată, dar rămâne o invenţie.

Cum putem crede că Hristos, fiul Domnului, se lasă întemniţat într-o anafură de nişte preoţi mai mult sau mai puţini demni? Drept cine îl luăm? Şi acesta se numeşte misterul euharistiei! Nu, nu există aici niciun mister, ci numai nişte realităţi spirituale ce ascultă de nişte legi: este adevărat că într-un obiect se pot introduce nişte fluide, nişte influenţe… dar nu pe Dumnezeu! De altfel, Iisus nu a spus: „Dacă nu mă

veţi mânca, dacă nu mă veţi bea" ci: „Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul Meu… Beţi… că acesta este sângele Meu…" Deci nu pe el îl mâncăm sau bem; este ceva ce îi aparţine, dar nu este el. Trupul şi sângele lui Hristos sunt nişte elemente cosmice ce le putem primi prin nutriţie, prin respiraţie, prin meditaţie, şi le putem condensa chiar în nişte obiecte. Dar nimeni nu poate avea vreo influenţă asupra lui Hristos însuşi, a spiritului său.

Pentru a trăi o religie în duh şi în adevăr, nu trebuie să rămâneţi agăţaţi de ceea ce vă este aproape, la îndemână sau la gură. Trebuie să vă deplasaţi, deoarece Hristos se află foarte sus, foarte sus. Acela care vrea să bea apă pură trebuie să urce la munte pentru a-şi potoli setea la izvor, în timp ce acela care nu poate urca rămâne să bea jos, dar acolo apa este poluată şi plină de microbi.

Înţelegeţi-mă bine, eu nu sunt împotriva împărtăşaniei la creştini, eu nu spun că nu trebuie să ne împărtăşim, eu susţin că trebuie să avem o viziune corectă a realităţii lucrurilor. Este inexact să se afirme că preotul îl determină pe Hristos să pătrundă într-o anafură sau în vin. Şi nu îi ajutăm pe oameni să aibă o mai bună înţelegere a vieţii spirituale făcându-i să creadă că prin pâinea şi vinul împărtăşaniei vor atinge Divinitatea. De ce să dorim să reducem Divinitatea întemniţând-o în ceva material? De ce să îi determinăm pe oameni să rătăcească în nişte credinţe greşite? Există atâţia oameni pe pământ care nu cunosc împărtăşania creştinilor! Aceasta înseamnă că ei nu se pot împărtăşi la fel de bine Domnului ca şi creştinii? Oare pentru a se împărtăşi Cerului ei trebuie să devină creştini?… Oh, la, la! De ce să ne limităm astfel dorind să îi limităm şi pe ceilalţi?

Oamenii au manifestat mereu dorinţa de a se impune altora, de a le aplica nişte constrângeri. Şi s-a mers foarte departe… până la deformarea, mutilarea voluntară a corpului lor fizic. Toate aceste obiceiuri de bandajare a picioarelor, de deformare a craniilor etc întâlnite în anumite culturi… Da, în toate domeniile au existat nişte oameni care au dorit e îi păcălească pe alţii într-o manieră fizică sau psihică.

Vă pun acum întrebarea: oare ce gândesc creştinii despre destinul acestor miliarde de oameni care nu au auzit de veacuri niciodată vorbindu-se despre slujbă sau împărtăşanie? Că vor fi alungaţi de Dumnezeu?… Vedeţi, euharistia trebuie înţeleasă într-un

sens mai larg, mai vast. împărtăşania este chiar condiţia vieţii. Cum ne împărtăşim? în toate felurile. Începând chiar cu hrana zilnică fiindcă, deşi materială, ea este impregnată de viaţa Creatorului şi putem printr-o lucrare a gândului, a conştiinţei, să învăţăm să extragem din ea elementele cele mai subtile pentru a ne hrăni deopotrivă sufletul şi spiritul. Aceasta este adevărata euharistie: a hrăni sufletul şi spiritul.

Iar atunci când respirăm, când dormim, când contemplăm natura, munţii, marea, soarele, stelele… putem trăi de asemenea nişte stări de conştiinţă minunate care sunt o împărtăşanie, singura adevărată împărtăşanie ce dă un sens împărtăşaniei creştinilor. A primi anafura şi vinul nu foloseşte la nimic dacă nu am învăţat să ne împărtăşim Domnului într-o manieră mai vastă, mai profundă, prin activităţile cele mai simple ale vieţii zilnice: a mânca, a bea, a merge, a respira, a privi, a asculta, a dormi, a iubi, a lucra.

Dacă doriţi să rămâneţi acum la concepţiile sărace şi limitate ale împărtăşaniei, sunteţi liberi să o faceţi. Dar într-o bună zi veţi fi obligaţi să le părăsiţi. Dacă nu astăzi, mai târziu; dar profeţia lui Iisus trebuie să se împlinească. Chiar dacă nu veţi accepta de la mine aceste adevăruri, Cerul va trimite alte fiinţe care vă vor spune acelaşi lucruri.

Problema nu este de a aparţine unei religii sau alteia, de a observa un anumit ritual mai mult ca altul: un ritual este numai o formă, iar o formă nu este folositoare decât dacă suntem capabili să o însufleţim, să îi dăm un conţinut.

În tinereţea mea în Bulgaria, am auzit această povestire. În timpuri îndepărtate, un episcop călătorea cu suita sa pe drum. Într-o dimineaţă, foarte devreme, a luat o barcă ca să traverseze un lac; dar vremea a început repede să se strice, furtuna se dezlănţui şi îl aruncă pe un mal nelocuit. În timp ce, alături de suita sa, mulţumea Cerului că a scăpat de un mare pericol, a văzut venind un tânăr care mâna nişte capre. El îl întrebă: „Ce loc este acesta? Iar tu, cine eşti?…” Răspunsul tânărului păstor, sunetul vocii sale, puritatea chipului său l-au impresionat pe episcop care l-a întrebat: „Te rogi Domnului, copile?

— Da.

— Ce rugăciuni spui?

— Eu nu spun nicio rugăciune.

— Dar spui că te rogi, cum faci? Băiatul îşi luă toiagul de păstor, îl aşeză orizontal pe două pietre şi începu să sară de o parte şi de alta.

Episcopul şi suita sa şi-au holbat ochii de mirare, în timp ce el, vesel că putea arăta cum se ruga unor personaje atât de importante, ţopăia în continuare… Atunci când a terminat, cu sufletul la gură, o asemenea lumină s-a răspândit pe chipul său încât episcopul a rămas o clipă gânditor. Apoi i-a spus: „Este bine, dar există o rugăciune mai bună, vrei să ţi-o arăt?" Păstorul a încuviinţat, fericit să înveţe să se roage mai bine Domnului.

Stai în genunchi, alătură-ţi mâinile şi repetă după mine: Tatăl Nostru care eşti în ceruri… Sfinţească-se numele Tău…" Băiatul repetă de mai multe ori cu mare respect şi silinţă. Furtuna se liniştise, călătorii se pregăteau să plece. Înainte de a se urca în barcă, episcopul îl binecuvântă pe băiat recomandându-i să recite în fiecare zi rugăciunea învăţată. Barca se afla deja la o distanţă mare de mai când episcopul a văzut venind, mergând pe apă, pe tânărul păstor care îl striga: „Prea sfinte, nu îmi mai amintesc câteva cuvinte din rugăciune!

— Oh, copilul meu, strigă episcopul stupefiat în faţa acestei minuni, nu are nicio importanţă, roagă-te cum vrei, Domnul îţi va auzi mereu rugăciunea!"

Oare această anecdotă este adevărată?… în tot cazul, chiar dacă nu este, acela care a inventat-o a înţeles că esenţialul nu constă în formă, în poziţie, în cuvinte, ci în intensitatea vieţii interioare.

„Nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim"… fiindcă calitatea rugăciunii nu depinde de locul unde vă aflaţi. Singurul lucru important sunteţi voi, în templul vostru interior. Puteţi să vă rugaţi Domnului în cel mai frumos sanctuar din lume, dar dacă sanctuarul vostru nu este purificat, Dumnezeu nu vă va asculta ruga. Dar dacă v-aţi purificat, iluminat sanctuarul interior, oriunde v-aţi afla, rugăciunea voastră se va înălţa până la tronul Domnului.

Şi la fel cum nu trebuie să existe neapărat un loc, nu este necesară nicio perioadă de timp pentru a te ruga Domnului în duh şi în adevăr. De ce fiecare religie are o zi determinată rezervată cultului? Pentru musulmani este vineri, pentru evrei, sâmbăta, pentru creştini, duminica… Nu există în realitate nicio diferenţă între aceste zile. Toate zilele sunt sfinte, binecuvântate în ochii Domnului. Nu are niciun sens să-ţi petreci şase zile uitându-l pe Domnul în nişte preocupări şi activităţi materiale, prozaice, iar a şaptea zi să-ţi întorci privirea spre El! în ce stare vă înfăţişaţi în faţa Sa când aţi trăit şase zile oricum?

Credeţi voi că El apreciază această ipocrizie? Ceea ce trăiţi în a şaptea zi depinde de modul în care aţi trăit deja celelalte şase zile, nu trebuie să vă faceţi iluzii. Deci, în adevărata religie a lui Hristos, „în duh şi în adevăr", omul se va simţi peste tot şi în toate zilele în templul Domnului pentru a se închina şi a-L slăvi.

Iisus nu a distrus religia părinţilor săi, el a aprofundat-o, a lărgit-o, a interiorizat-o. Iar eu doresc oare să distrug creştinismul? Nu, eu doresc să gândesc ca Iisus, să simt ca el, să acţionez ca el… Iar dacă nu reuşesc încă, voi continua cel puţin să mi-o doresc şi să lucrez!

Articol XII. Cap. 12 – Imaginea, un suport firesc pentru rugăciune

Au existat pe parcursul istoriei clerici care au meditat fără îndoială atât de bine asupra cuvintelor lui Iisus „în duh şi în adevăr" încât au dorit să interzică toate statuile, toate imaginile sfinte, provocând nişte lupte sângeroase. Pentru că ceilalţi, evident, care ţineau la aceste imagini, ripostau violent… Ei bine, şi în acest caz era o atitudine greşită. De ce să doreşti înlăturarea imaginilor? Problema nu constă în a avea nişte imagini sfinte sau nu, ci de a şti cum să le consideri. Iniţiaţii au în privinţa acestui subiect o atitudine foarte înţeleaptă: ei nu au nevoie de loc de cult, de biserici sau temple, nici de statui sau icoane, dar atunci când pătrund într-un sanctuar, oricare ar fi acesta, ei se închină în faţa imaginilor ştiind că, în spatele acestor practici, se ascunde o întreagă ştiinţă şi pedagogie. O imagine, o statuie nu este un scop în sine, ci numai un instrument, un sprijin pentru gând, pentru rugăciune. Iar această lege nu este valabilă numai pentru imaginile sfinte, ci pentru tot ce există.

Un exemplu vă va face să înţelegeţi ceea ce doresc să vă explic: telefonul. Da, telefonul. Închipuiţi-vă că o persoană care nu ar cunoaşte ce este telefonul vă vede luând acest obiect, ducându-l la ureche, punând degetele pe nişte numere, apoi exclamând: „Imbecilule, idiotule, de ce ai făcut asta? Vei vedea ce se va întâmpla, am să-ţi dau o palmă!" Sau: „Bună ziua draga mea, ce mai faci? Ce fericit sunt să-ţi aud vocea! Te iubesc… te îmbrăţişez". Această persoană îşi va spune: „Omul acesta este nebun, el vorbeşte unui obiect, îl înjură, îi spune cuvinte dulci. Trebuie să îl închidem". Vedeţi, nu aţi reflectat la lecţia ce o puteţi avea cu telefonul. Vă folosiţi de el, atâta tot. Or, ce este cu adevărat de înţeles? Aţi folosit telefonul ca să vorbiţi; nu i-aţi vorbit lui,

ci altcuiva, în altă parte, uneori foarte departe, iar această persoană ascultă şi răspunde. Aţi utilizat telefonul ca mijloc de comunicare cu alte persoane.

Recunoaşteţi că, dacă i-aţi fi spus telefonului vostru: „Oh, dragul meu, te îmbrăţişez, am nevoie de tine, rămâi cu mine", aţi fi fost cu adevărat ridicoli. Şi totuşi, este ceea ce faceţi într-un anumit fel. Da, în alte circumstanţe, acţionaţi exact astfel: vă opriţi asupra fiinţelor, a obiecte lor, fără să observaţi că ele se găsesc acolo numai ca să vă pună în legătură cu alte fiinţe, cu alte obiecte. Şi pentru a ne întoarce la domeniul religiei, iată care trebuie să fie deopotrivă funcţia unor moaşte care au jucat un atât de mare rol în creştinătate. Toate moaştele pot fi preţioase, dar cu condiţia să ştim cum să le considerăm; ele conţin multe lucruri, dar fiinţa pe care o căutaţi nu se află acolo. O relicvă este numai un fel de martor, un sprijin pentru căutarea voastră.

Nu este rău să te ataşezi de nişte obiecte, este chiar folositor, dar nu trebuie să rămâneţi la acest stadiu. Un obiect material trebuie considerat ca punct de plecare, iar prin meditaţie să atingem o anumită stare pentru a intra în legătură prin intermediul acestui obiect cu fiinţe îndepărtate sau dispărute. De altfel, magia, magia naturală cum se spune, se bazează pe principiul legăturilor ce se stabilesc plecând de la obiectele planului fizic cu fiinţele sau existenţele lumii spirituale. În acest fel ea diferă de magia divină, de teurgie, care lucrează numai cu nume şi numere, deci cu principii. Nu este necesar să existe un suport material pentru a intra în contact cu nişte entităţi celeste, Iniţiaţii nu au nevoie de aşa ceva; dar înainte să ajungă aici, cei mai mulţi oameni au nevoie să treacă prin stadiul unor obiecte tangibile, concrete. De altfel, din acest motiv ne aflăm cu toţi pe pământ, pentru a atinge lucrurile, a le gusta; apoi pentru a le respira, a le auzi, a le vedea; şi în sfârşit, pentru a le simţi şi a le înţelege. Prin senzaţie şi înţelegere pătrundem în lumea spirituală.

Eram în Bulgaria, eram încă foarte tânăr, iar într-o zi am mirosit un trandafir – este adevărat că acolo trandafirii sunt foarte parfumaţi! – şi deodată am simţit că-mi părăsesc corpul, că sunt proiectat într-un spaţiu unde descopeream o lume nouă de frumuseţe şi lumină… Din acea clipă, m-am străduit să repet adesea această experienţă. Parfumul trandafirului, trandafirul însuşi, datorită chintesenţelor cu care este impregnat, m-a pus în contact cu nişte existenţe care de atunci mă

însoţesc în permanenţă. Deja în acea perioadă trandafirii mă învăţaseră multe lucruri şi au făcut-o şi mai mult de-a lungul timpului. Da, vedeţi cum nişte lucruri mici ni le pot revela pe cele mari.

Ce este un trandafir, sau chiar o petală?… Pentru cei mai mulţi oameni este ceva nesemnificativ, dar pentru un Iniţiat bun cunoscător al Cabalei, este o modalitate de a regăsi lumea lui Venus ce aparţine sefirotului Neţah. Venus a creat trandafirul. Fiecare petală de trandafir este impregnată de chintesenţa lui Venus, şi prin ea puteţi intra în comunicare cu locuitorii, cu calităţile lui Venus. Această petală este impregnată de toate chintesenţele acestei regiuni: privind-o, iubind-o, îi comunicaţi magnetismul vostru, iar ea vă transmite deopotrivă ceva în schimb: vă leagă de locuitorii lui Venus care sunt mult mai evoluaţi decât cei ai pământului. Dacă aveţi nevoie de iubire, de tandreţe, de frumuseţe, de parfum, le puteţi atrage datorită acestei petale. Este simplu, este principiul magiei, al magiei albe ca şi al magiei negre. O petală de trandafir nu este Venus şi nu trebuie să vă opriţi asupra ei, fiindcă ea însăşi nu vă va da nimic, ci să consideraţi numai că, prin intermediul acestei petale, puteţi atinge nişte existenţe superioare, şi ele vă vor da totul prin ea.

În acelaşi fel, statueta unei divinităţi nu este divinitatea, iar dacă îi adresaţi nişte rugăciuni, statueta nu vă va ajuta, nu vă va ocroti, ci vă va pune în legătură cu divinitatea, şi atunci aveţi multe posibilităţi. Statueta este un punct de plecare, ca şi petala de trandafir. Acestea sunt nişte adevăruri elementare ale Ştiinţei Iniţiatice iar posibilităţile, aplicaţiile ce vi se oferă sunt infinite. Totul depinde de voi. Dar mai întâi, trebuie să înţelegeţi bine: aplicaţiile vor veni apoi unele după celelalte. Acela care poate îmbrăţişa această filosofie va gusta într-o bună zi viaţa veşnică.

Formele sunt folositoare, necesare chiar, dar nu trebuie să ne oprim la ele, trebuie să căutăm mereu principiul care se află deasupra şi să ne legăm de acest principiu pentru a obţine toate calităţile ce le reprezintă. „În duh şi în adevăr” nu înseamnă că nu trebuie să ne sprijinim pe nimic material, nici pe fiinţe, nici pe obiecte, ci faptul că nu trebuie să ne oprim la acestea.

De altfel, s-a observat că rămânerea la nişte forme materiale a condus în final la adevărate aberaţii. Vestigiile, moaştele au devenit atât de importante încât toată lumea a dorit să le aibă. Şi ce nu s-a făcut

în creştinătate cu moaştele sfinte! Un întreg comerţ în care s-au avântat nişte oameni interesaţi şi lacomi. Fiindcă era foarte avantajos: în sanctuarele în care existau moaşte, mulţimea venea în pelerinaj şi afacerile mergeau foarte bine. De aceea unii au ajuns să confecţioneze tot felul de moaşte.

Se povesteşte chiar că un ţar al Rusiei auzise că într-o mănăstire, nu se ştia care, exista capul lui Ioan Botezătorul. El făcu deci cunoscut în întreaga ţară că dorea să aibă această relicvă pentru capela sa. Spre stupefacţia sa, a văzut venind unele după altele zece capete, fiind asigurat că fiecare era cel al lui Ioan Botezătorul!... Iar micile fragmente din crucea lui Iisus: de două mii de ani se vând fără încetare, o întreagă pădure a trebuit să fie tăiată! Sărmanii oamenii, ei părăsesc spiritul care este viu pentru a se agăţa de nişte vestigii moarte. Toate acestea pentru satisfacţia unor şmecheri care au găsit aici modalitatea de a câştiga nişte bani. Te întrebi cu adevărat în faţa spectacolului oferit de anumite oraşe de pelerinaj, ca Lourdes de pildă...

Mergeţi şi la Lisieux, să vedeţi tarabă lângă tarabă... Ce comerţ se mai face şi cu sărmana sfântă Tereza! Da, fiindcă în loc să se arate creştinilor unde ar trebui să o caute cu adevărat, se preferă exploatarea naivităţii, a credulităţii lor, pentru a face afaceri. Eu o admir mult pe mica sfântă Tereza şi tocmai de aceea nu m-am mulţumit să vizitez catedrala din Lisieux sau să am poza ei; am făcut astfel ca să o întâlnesc. Da, ea a venit de mai multe ori să mă vadă şi mi-a spus multe lucruri. Înţelegeţi cum vreţi...

Iar atunci când cineva mi-a dat într-o zi un fir de păr al sfintei Tereza, bineînţeles că nu l-am aruncat. Dar oare acest fir de păr a fost al ei? Câte peruci nu s-ar putea confecţiona cu părul sfinţilor ce a fost astfel distribuit! Şi în Bulgaria, discipolii Maestrului Peter Deunov adunau firele sale de păr atunci când din întâmplare le găseau. Oare ce ne închipuim că posedăm păstrând firele de păr ale unui sfânt sau Iniţiat? Trebuie să păstrăm, să urmăm, exemplul său, învăţământul său, şi să lăsăm deoparte firele de păr şi tot restul.

Să ne închinăm Domnului în duh şi în adevăr... Această concepţie enunţată de Iisus intră în contradicţie cu interesele materiale ale multora, de aceea ei o părăsesc. Dar Iisus continuă să lucreze şi într-o bună zi îi va obliga să se schimbe, fie că doresc sau nu. Iisus va veni într-o zi să îi zgâlţâie spunându-le: „Nu aţi căutat spiritul

meu, aţi adormit lângă nişte vestigii şi acum v-aţi sclerozat, aţi murit". Da, el va veni să îi zgâlţâie pe toţi.

Este extraordinar cum oamenii se cred spiritualişti, sub pretext că posedă şi venerează un obiect ce a aparţinut unui sfânt. Deloc! Te poţi pretinde spiritualist şi comporta ca cel mai mare materialist. A fi materialist sau spiritualist este un nivel de conştiinţă. Nu devii spiritualist fiindcă te interesezi de lumea invizibilă, şi materialist deoarece te interesezi de materie. Maniera în care te interesezi de spirit sau de materie te defineşte ca spiritualist sau materialist. Religia pe care unii pretind că o practică nu este de fapt decât materialism. De aceea, în loc să îi critice pe materialişti, mulţi ar trebui să facă mai întâi o introspecţie în sinea lor întrebându-se dacă nu sunt şi ei nişte materialişti, fiindcă se opresc în special asupra formei pierzând astfel conţinutul şi sensul. Vreţi să fiţi cu adevărat un spiritualist? îndreptaţi-vă spre spiritul care însufleţeşte şi spre adevărul care eliberează.

Pentru ca imaginea unui sfânt să vă poată împlini rugăminţile, nu trebuie să vă adresaţi numai acesteia, ci să vă folosiţi de ea ca de o scară, dacă doriţi, pentru a ajunge chiar la sfânt însuşi, la Dumnezeu. Fiecare icoană, fiecare templu este o scară. Chiar fotografia unui Iniţiat, a unui Mare Maestru, nu vă poate vindeca sau salva dacă prin intermediul ei nu căutaţi spiritul acestuia. Iată adevăratul învăţământ: el nu distruge nimic, el construieşte. Iar dacă o fiinţă de o mare spiritualitate vă oferă un obiect pe care l-a binecuvântat, nu trebuie să îl aruncaţi, este un talisman; dar nici să nu vă închipuiţi că acest talisman este el însuşi atotputernic. Nu, prin intermediul său încercaţi să mergeţi mai sus, mai departe, legaţi-vă de forţa cosmică care îl impregnează: acel obiect va acţiona atunci eficient asupra voastră.

Iniţiaţii nu resping lumea materială. Iniţiaţii se bucură de tot, dar nu se înşală, ei nu confundă scopurile şi mijloacele. Ei ştiu că esenţialul se găseşte în omul însuşi, şi că lumea exterioară trebuie pusă în serviciul lumii interioare. Fiindcă lumina se află în noi, adevărul se găseşte în noi, pacea există în noi, împărăţia lui Dumnezeu se perpetuează în noi: aici trebuie să le căutăm. Toate obiectele aflate în exteriorul nostru sunt ca o învelitoare a realităţii, umbra realităţii. În anumite condiţii ele pot fi folositoare, eficace, dar ele nu sunt cu adevărat reale, ele se pot măcina, pot dispărea, sunt nişte imagini. Iar

acela care se cramponează de ele nu găseşte spiritul, ci materia, el nu găseşte adevărul, ci nişte iluzii.

Oricare ar fi domeniul, încercaţi să nu vă opriţi niciodată la formă, altminteri nevoile voastre spirituale nu vor fi nicicând satisfăcute şi veţi fi nefericiţi. În timp ce, dacă sunteţi obişnuiţi să observaţi afinităţile infinite care există între fiecare formă şi lumea divină, veţi ajunge foarte departe. Trebuie să învăţaţi să citiţi această carte care se găseşte în faţa ochilor voştri.

Articol XIII. Cap. 13 – Spiritul nu se găseşte în moaşte

Cum nu reuşesc să se desprindă de materie, chiar în domeniul religios, oamenii se concentrează asupra vestigiilor: ei vizitează locuri sfinte, fac pelerinaje, se închină la moaşte, fără să-şi dea seama că agăţându-se astfel de nişte urme materiale, nu vor ajunge niciodată să atingă fiinţele care au lăsat aceste urme; în loc să găsească spiritul, ei nu vor găsi decât nişte antichităţi şi praf.

Omul este constituit dintr-un corp fizic care este receptaculul material ăl mai multor principii psihice şi spirituale, dar să considerăm clasificarea cea mai simplă, în două părţi: spirit şi corp, şi să spunem că omul este un spirit care însufleţeşte un corp. Atunci când moare, din corpul fizic rămâne în curând numai un schelet. Spiritul a plecat şi dacă trebuie acum să îl căutaţi în cimitire, veţi fi obligaţi să constataţi că nu se află acolo. Există numai câteva oase ce ne amintesc că a existat cândva, undeva, o fiinţă, şi uneori după mii de ani nişte arheologi adună aceste resturi pentru a le pune într-un muzeu sub o etichetă „omul de Cro-Magnon, omul de Neanderthal…” Cât despre spirit, care este mereu viu, care se mişcă, călătoreşte, el se găseşte în altă parte, nu se ştie unde.

La fel se întâmplă cu tot ce a existat pe pământ. Lumea este plină de urme pe care spiritul le-a părăsit demult. Dar cum oamenii nu pot urma spiritul, deoarece nu posedă capacităţi suficiente de a-l percepe, de a-l sesiza, ei se agaţă de vestigii. Ei călătoresc în Egipt la piramide, merg în Grecia, la Delfi sau la Eleusis, ajung în India unde vizitează grotele de la Ajanta sau Ellora… Ei sunt încântaţi de arhitectură, de statui sau fresce, ei caută să găsească ceva din spiritul care sufla acolo, dar spiritul nu mai este.

Creştinii merg în Palestina, în locurile unde s-a născut Iisus, unde a predicat şi a făcut minuni. Chiar dacă mai rămân câteva pietre,

spiritul lui Iisus nu mai este nici el acolo. Am fost şi eu în Israel, am vizitat acele locuri pe unde a trecut Iisus, şi am călătorit cu toată inima, cu tot sufletul, în acea epocă îndepărtată dar am simţit că nu a mai rămas aproape nimic pe acel pământ din urmele luminoase şi sacre ale trecerii sale. De-a lungul secolelor, prea multe persoane au trecut pe acolo ducându-şi cu ele preocupările vieţii zilnice, nişte sentimente şi gânduri ce nu erau nici luminoase, nici pure. Veţi spune că din Evul Mediu creştinătatea s-a preocupat să protejeze locurile sfinte. Da, ducând lupte împotriva „necredincioşilor", masacrând, jefuind, lată ce metode ciudate au folosit pentru a păstra urmele trecerii lui Iisus.

Dacă dorim să păstrăm amprentele lăsate de fiinţele spirituale, trebuie să respectăm locurile unde ele se găsesc. Este motivaţia principală de existenţă a templelor, a sanctuarelor. Acolo nu se pătrunde ca într-un bar sau un ring de dans. Dar nu este de ajuns să ai în exterior o anumită atitudine, să nu strigi, să nu râzi sau să nu glumeşti… Atitudinea interioară este deopotrivă importantă, gândurile, sentimentele, fiindcă acestea lasă îndeosebi nişte urme. Eu vă repet, prea mulţi oamenii care nu au fost inspiraţi de virtuţi hristice au călcat pe acest pământ al Palestinei, iar spiritul lui Iisus a părăsit acele locuri.

Veţi întreba: „Dar atunci când vizităm nişte locuri sfinte, nu putem regăsi nimic din evenimentele ce s-au petrecut în acele locuri şi fiinţele care le-au trăit?" Ba da, desigur, putem găsi câteva urme. Să luăm cazul unei persoane care este căutată cu ajutorul unui câine. se dă câinelui să miroasă o batistă sau un obiect ce a aparţinut acelei persoane şi, luându-i urma, câinele o poate regăsi la mulţi kilometri. Aceasta dovedeşte că fiinţele umane lasă nişte urme, dar urmele nu reprezintă încă spiritul.

Peste tot există nişte urme. Iniţiaţii au lăsat urme în latura eterică a materiei în locurile unde s-au rugat, în templele unde au trăit şi au făcut ceremonii. Anumiţi clarvăzători foarte evoluaţi sunt capabili să le regăsească şi să le interpreteze, reconstituind astfel viaţa care se desfăşura în sanctuare. Dar chiar şi urmele astfel regăsite nu sunt decât nişte carapace, nişte învelişuri, nişte haine ale spiritului, exact cum corpul fizic este haina sufletului şi a spiritului nostru. Nu este deci deloc sigur că vom întâlni spiritul mergând să îl căutăm acolo unde a suflat cândva.

Unde se găsesc acum Iisus şi toţi Iniţiaţii din trecut? Sunt căutaţi printre dărâmăturile locurilor unde au trăit, dar ei nu se mai găsesc acolo. Se poate ca, găsindu-vă într-o stare de receptivitate specială, contactul să se facă imediat cu spiritul locurilor şi să aveţi nişte revelaţii. Dar acestea sunt fenomene foarte rare. Dacă doriţi să regăsiţi urmele trecerii lui Iisus pe pământ şi să intraţi în contact cu spiritul său aşa cum s-a manifestat acum două mii de ani, trebuie să vă înălţaţi până la regiunile din spaţiu pe care Ştiinţa Iniţiatică le numeşte „cronica Akasha" şi unde sunt păstrate toate arhivele universului. Prin meditaţie, prin contemplare, acolo trebuie să căutaţi să pătrundeţi; iar dacă reuşiţi, veţi înţelege atunci semnificaţia cuvintelor „în duh şi în adevăr".

Toţi cei care se interesează de civilizaţiile şi religiile din trecut fac cercetări pe teren şi încearcă să interpreteze cea mai mică ruină, cel mai mic ciob de oală, cea mai mică fâşie de ţesătură sau de papirus. Şi desigur povestesc multe lucruri interesante, dar esenţialul le scapă. Pentru a găsi spiritul acestor civilizaţii, al acestor religii, trebuie să puteţi să vă înălţaţi până la arhivele cosmice, la cronica Akasha.

Se întâmplă ca un Iniţiat să cerceteze nişte vestigii, fiindcă un Iniţiat nu neglijează nimic, nu dispreţuieşte nimic, dar ştie că acestea nu reprezintă decât nişte urme, şi nu spiritul însuşi. Voi face încă o comparaţie. Aţi citit aventurile detectivului Sherlock Holmes… cenuşa unei ţigări, un nasture, nişte noroi pe covor şi, din vorbă în vorbă, el ajunge la criminal. El nu rămâne veşnic lângă urme spunând: „Acest asasin… acel hoţ…", nu, el se deplasează pentru a-l căuta. Fiindcă acesta este esenţialul: a te deplasa. Şi iată-i pe creştini rămânând la vestigii. Ei afirmă că sunt fideli astfel scripturilor. Nu, fiindcă ei sunt leneşi.

„Atunci, veţi spune, cum vom putea găsi spiritul tuturor Iniţiaţilor Indiei, Egiptului, Caldeei, Israelului, Greciei?" Ei nu sunt morţi, ei s-au reîntors acolo de unde au venit, în patria lor: soarele. Da, toate aceste spirite strălucitoare care au venit să lumineze lumea s-au reîntors să trăiască în soare, de unde veneau, iar de acolo sus ele continuă să ne ajute. Ele comunică cu noi prin razele de soare, ne surâd, ne ating uşor, ne purifică, ne însufleţesc; aceste raze sunt ca braţele lor, ca mâinile lor, dar spiritul lor rămâne în înalt. Iar dacă învăţaţi să vă conduceţi după aceste urme care sunt razele de soare,

veţi ajunge până la ele.

Numai spiritul însufleţeşte. Cât despre vestigii, le putem compara cu nişte cutii de conserve. Vreţi să mâncaţi nişte mazăre fină sau nişte sardele sau cireşe şi deschideţi imediat o conservă. Nu este rău, dar nu este acelaşi lucru dacă mazărea, sardelele sau cireşele erau proaspete. Lăsaţi deci la o parte conservele şi îndreptaţi-vă spre restaurantul ce vă va oferi mereu hrana cea mai proaspătă: acest restaurant este soarele. Din ziua în care vă hotărâţi să îl frecventaţi, vă veţi întări, vă veţi lumina.

Dar vreau să mă înţelegeţi bine atunci când vă vorbesc despre soare: eu nu spun că nu există nimic superior soarelui. Soarele este deopotrivă un vestigiu, soarele fizic. Numai spiritul soarelui este cu adevărat spirit; şi de altfel, el nu se află mereu în soare, el este liber, el se deplasează în univers. Nu mă credeţi? Şi totuşi este adevărat, spiritul soarelui nu se află mereu în soare, el pleacă, se întoarce, el călătoreşte în spaţiul infinit, se găseşte peste tot… începeţi să înţelegeţi în ce regiune vă conduc? Veţi spune: „Dar este atât de departe, atât de sus încât ameţim”. Cu atât mai bine, ameţeala arată că zburaţi deasupra prăpastiei!…

Să coborâm însă şi să mai spunem câteva cuvinte despre conserve. Nu este interzis să mâncaţi conserve şi de altfel sunteţi obligaţi să o faceţi uneori, altminteri ar fi prea complicat să vă hrăniţi. Şi eu mănânc mazăre fină, sardele, acestea nu au făcut rău nimănui. Dar atunci când spun că nu trebuie să vă hrăniţi cu conserve, eu mă refer la hrana spirituală. În cazul hranei spirituale, eu nu mă hrănesc niciodată cu conserve, v-o afirm cu sinceritate. Eu nu accept toate aceste vechi bazaconii ieşite din minţile oamenilor neştiutori, eu fac o triere. îi las pe alţii să se desfete dacă doresc cu aceste conserve, dar eu nu mănânc deloc din acestea. Acum, să nu povestiţi peste tot: „Maestrul spune că nu trebuie să mâncăm niciodată conserve”. Este atât de uşor să povestiţi despre cutiile de conserve decât să vă străduiţi să înţelegeţi că eu mă refer înainte de toate la planul spiritual!

Continuaţi deci să vizitaţi locurile unde au trăit sfinţi şi Iniţiaţi, dar păstrând bine în gând că aceste locuri trebuie să vă servească mai ales ca o provocare de a găsi singurul adevărat loc sfânt care se află în voi. Dacă nu găsiţi acest loc care se găseşte în voi înşivă, puteţi vizita toate locurile sfinte de pe pământ, nu veţi simţi nimic, nu veţi găsi

nimic, veţi rămâne mereu săraci, vlăguiţi şi neîmpliniţi. Lucraţi deci să creaţi în interiorul vostru anumite condiţii şi, oriunde vă veţi afla, vă veţi simţi în legătură cu toate marile spirite care au venit să se încarneze pe pământ, vă veţi hrăni din înţelepciunea, din iubirea lor.

Vedeţi, revenim mereu la superioritatea laturii subiective asupra laturii obiective. Acela care caută adevărul sau fericirea în exteriorul său, va găsi mereu câte ceva, desigur, o reflectare, o urmă, dar foarte repede se va simţi din nou nesatisfăcut, în vid. Trebuie să căutaţi în voi înşivă.

Articol XIV. Cap. 14 – Fiinţele se găsesc numai în spirit

Cum să interpretăm într-un sens şi mai larg aceste cuvinte ale lui Iisus: „În duh şi în adevăr”? Să luăm ca exemplu o experienţă pe care aţi făcut-o din nefericire cu toţi, într-o zi sau alta. Un părinte, un prieten pe care l-aţi iubit mult a murit; el v-a lăsat nişte amintiri, nişte obiecte, nişte scrisori, nişte fotografii, poate şi nişte haine, câteva piese de mobilier. Priviţi aceste obiecte, le atingeţi, aşezaţi nişte flori într-o vază, aprindeţi o lumânare lângă portretul său. Desigur, este normal, dar făcând aceasta, ce credeţi că veţi găsi cu adevărat? În orice caz, nu spiritul acelei fiinţe. Atât timp cât rămâneţi acolo, învârtindu-vă în jurul anumitor obiecte, nu este vorba despre spirit, ci de materie. Iar dacă doriţi să vă reculegeţi la mormântul său, este normal, dar să ştiţi că el nu mai este acolo, se află în altă parte. Corpul său este acolo, dar el însuşi, spiritul său, călătoreşte, iar dacă îl iubiţi cu adevărat şi doriţi să îl regăsiţi, în loc să plângeţi şi să vă rugaţi la mormântul său, este de preferat să mergeţi să îl căutaţi direct acolo unde se găseşte. El nu se află în mormânt, şi dorind ca el să se afle acolo, îl reţineţi, îl îngrădiţi, îl martirizaţi. Dacă vreţi cu adevărat să regăsiţi o fiinţă dragăm străduiţi-vă să o căutaţi acolo unde se găseşte, adică în spirit; altminteri veţi rămâne în materie şi în minciună.

Cineva va spune: „Oh, dar pentru a regăsi spiritul morţilor, eu merg la şedinţele spiritiste”. Credeţi că este suficient ca cineva să întrebe: „Spirite, eşti acolo?” pentru ca să întâlniţi cu adevărat persoana căutată? Este foarte puţin probabil. Adesea entităţile care răspund la cererile mediumurilor sunt nişte larve din planul astral, elementalii, care ştiu foarte bine cum să îi păcălească pe oameni. Iar fiinţa pe care o căutaţi, Dumnezeu ştie unde se află!

Desigur, dacă vreţi să vă hrăniţi cu iluzii, sunteţi liberi. Dar în

privinţa şedinţelor spiritiste, a mesajelor mediumnice, trebuie să ştiţi aceasta: calitatea mesajelor, veridicitatea lor depinde de gradul vostru de evoluţie cât şi de cel al mediumului. Oamenii atrag, prin calitatea vieţii lor interioare, o entitate sau alta. La fel este în lumea invizibilă ca şi în cea vizibilă: acolo se găsesc creaturi foarte evoluate, entităţi luminoase, pure şi veridice, şi altele care, dimpotrivă, îi înşală pe oameni, îşi bat joc de ei şi le fac rău. Din nefericire, acestea din urmă se prezintă adesea în cursul şedinţelor spiritiste sau a meselor turnante. Cum vă puteţi închipui că cele mai înalte entităţi vor răspunde la apelul primului venit care se pretinde medium sau se vor deranja pentru a vă satisface curiozitatea şi poftele?

Adevăraţii Iniţiaţii vă vor spune: des, foarte des, chiar fenomenele de apariţii, de materializări la care se asistă în şedinţele spiritiste, nu sunt produse de spirite de lumină, ci de nişte umbre, nişte „acoperitori", nişte larve, nişte elementali care se distrează să îi încurce pe oameni. Mesajele trimise deci prin asemenea şedinţe sunt deseori greşite sau chiar de-a dreptul mincinoase.

Oamenii se aventurează în lumea invizibilă fără să ştie cu adevărat ce reprezintă aceasta, nici de ce creaturi este populată. Aceia care sunt capabili să-şi arunce privirile în această lume sunt foarte puţini, există foarte puţini adevăraţi clarvăzători, iar cel care doreşte să intre în legătură cu spiritele trebuie să ştie că riscă să fie înşelat. El poate primi nişte răspunsuri exacte, dar dacă se întâmplă aşa, este numai efectul hazardului.

Mulţi dintre voi se întreabă: Dar de ce permite Cerul forţelor invizibile să îi înşele pe oameni?" Oh, ştiţi, Cerul permite multe lucruri. Totul este permis în mlaştini şi oceane, creaturile sunt libere să se sfâşie între ele… De când am părăsit Paradisul pentru a coborî în regiunile obscure ale materiei, invadate de praf şi ceaţă, nu mai putem percepe limpede realitatea lumii invizibile. De aceea ne lăsăm înşelaţi şi derutaţi. Din fericire, există nişte spirite luminoase care acceptă să ne ajute. Totul depinde de noi: strădaniile noastre de a ne înălţa şi a ne apropia de nişte entităţi care ne vor permite să vedem adevărata realitate. De aceea, cel care vrea să intre în contact personal sau prin intermediul unui medium cu spiritele lumii invizibile trebuie să-şi dezvolte discernământul pentru a cunoaşte natura spiritelor (sau a ceea ce numim „spirite") care se manifestă, şi să nu creadă orbeşte

totul. În toate mesajele, adevărul şi falsul pot fi amestecate, trebuie să fim deci capabili să facem selecţia.

Să ştiţi acum că, dacă anumite predicţii nu se realizează, aceasta nu înseamnă mereu că mediumul s-a înşelat, ci că voi v-aţi opus acestor realizări. Fiindcă oamenii au rolul lor dejucat în desfăşurarea evenimentelor. În măsura în care sunt liberi, depinde de ei ca anumite lucruri să se producă sau nu. Există deci în lumea invizibilă nişte clişee gata să se realizeze pe care anumiţi mediumi sau voi înşivă le puteţi percepe. Dar iată că aceste clişee sunt înlocuite de altele pe care voi le-aţi format, iar evenimentele care se produc sunt diferite de ceea ce v-a fost prevăzut. Astfel anumite predicţii făcute de mari clarvăzători nu se pot realiza: voinţa oamenilor li s-a opus. Numai faptele esenţiale nu pot fi schimbate.

Adevăratele mesaje, predicţii sau profeţii sunt ca nişte amprente în sufletul lumii şi ele pot fi transmise sau reflectate de păsări, animale sau chiar oameni, fără ştirea lor. Dar există o adevărată practică de făcut pentru a reuşi să le descifrezi. Nu trebuie să renunţaţi la tot fiindcă pot exista nişte erori. Trebuie numai să studiaţi căutând confirmările sau dezminţirile acestor mesaje peste tot în natură, şi mai ales în voi înşivă; astfel, veţi reuşi încet-încet să le vedeţi limpede. Până atunci, lucraţi însă la perfecţionarea voastră interioară.

Pentru a ne putea găsi calea în acest labirint care este viaţa, trebuie să cunoaştem câteva reguli ce ni le dau Marii Maeştri. Din nefericire, noi avem tendinţa să căutăm nişte căi mai uşoare, mai adaptate dorinţelor noastre şi astfel ne rătăcim, fiindcă atunci când încălcăm legile, totul în natură contribuie să ne inducă în eroare. Dar dacă suntem în armonie cu legile divine, dacă acţionăm şi trăim în conformitate cu Principiul Suprem, totul în natură ne ajută, ne îndrumă, nu susţine şi ne luminează.

Judecaţi deci bine înainte de a dori să chemaţi spiritul unui mort într-o şedinţă spiritistă. Dacă doriţi cu adevărat să îl regăsiţi, există nişte metode mai sigure şi mai puţin periculoase. Dacă această fiinţă poseda mari calităţi spirituale, ea se află acum într-un loc de pace, lumină, frumuseţe, iar pentru a o întâlni, singurul mijloc cu adevărat infailibil este să vă străduiţi să cultivaţi aceleaşi calităţi pe care le-aţi simţit la ea atunci când trăia. Evident, este mai greu decât să cereţi unui medium să evoce spiritul ei sau să mergeţi la cimitir şi să priviţi o

fotografie hrănindu-vă în minte tot felul de fantasmagorii. Dar dacă doriţi cu adevărat să regăsiţi acea fiinţă, nu aveţi altă soluţie, această întâlnire nu se poate face decât respectând legea afinităţii. Dezvoltând aceleaşi calităţi ca ale sale, îi veţi regăsi spiritul.

Iată cum se mai pot interpreta încă cuvintele lui Iisus „în duh şi în adevăr". Această expresie nu se referă numai la viaţa pur mistică, ea are o aplicaţie în toate domeniile existenţei. Voi adăuga chiar că nu trebuie să aşteptaţi ca aceste fiinţe iubite să moară pentru a le căuta spiritul. Trebuie să începeţi atunci când ele sunt în viaţă, da, mai ales atunci când ele sunt în viaţă.

De ce, în cele mai multe cazuri, poveştile de iubire sfârşesc prost, în decepţii şi regrete? De ce bărbaţii şi femeile întâmpină atâtea greutăţi să păstreze iubirea câţiva ani sau chiar câteva luni, deşi ei o situează pe primul plan, sperând să găsească marea iubire şi să o trăiască veşnic? Fiindcă ei nu au înţeles nici în acest caz ce înseamnă „în duh şi în adevăr". Atunci când îşi dau seama că iubesc un bărbat, o femeie, ei se opresc la el sau la ea. Ei nu ştiu că, ceea ce îi face să iubească o creatură, este că ea se aseamănă unui canal prin care trece frumuseţea, farmecul, calităţile unei alte lumi. Ei se concentrează astfel asupra acestei creaturi, aşteaptă totul de la ea. Aici este greşeala, originea decepţiilor şi a necazurilor lor. Şi în această situaţie, ei procedează ca acela care, în loc să considere telefonul un mijloc de comunicare l-a considerat ca interlocutor, sau ca acela care credea că divinitatea se află într-o statuetă.

Sunteţi uimiţi? Bărbatul, femeia trebuie să înveţe să se considere ca un punct de plecare pentru a căuta iubirea la izvor. Numai în acest fel ei nu vor fi niciodată decepţionaţi, fiindcă izvorul – apa – iubirea – este mereu limpede, pură, însufleţitoare. Altminteri… nu aveţi nevoie să vă explic toate decepţiile şi suferinţele pricinuite de iubire: oare nu le cunoaşteţi deja, nu le-ai experimentat încă?…

Insatisfacţiile şi suferinţele provocate de 1 iubire vin mereu din faptul că oamenii nu au înţeles ce se întâmplă în realitate atunci când se iubesc. Ei au nevoie de un învăţământ iniţiatic care să le arate cum să vadă în fiecare fiinţă principiul ce o însufleţeşte: astfel, un bărbat va învăţa să vadă în toate femeile de pe pământ veşnicul principiu feminin, Mama Divină. Şi cum Mama Divină este atât de bogată în culori, în parfumuri, în forme, în mişcări, el nu va epuiza niciodată

aceste bogăţii în inima şi sufletul său. Invers, femeia trebuie deopotrivă să înveţe să vadă în fiecare bărbat posibilităţile de a se afla în legătură cu veşnicul principiu masculin, Tatăl Celest, şi astfel ea va comunica cu înţelepciunea, cu puterea, cu grandoarea acestuia.

Atât timp cât oamenii nu vor căuta nimic dincolo de femeia şi de bărbatul pe care îi iubesc, ei vor trăi numai nişte decepţii. O femeie nu poate da totul unui bărbat, niciun bărbat nu poate oferi totul unei femei. Bărbatul trebuie să spună femeii: „Iubita mea, trebuie să ştii că eu nu te pot face fericită. Chiar dacă ţi-aş oferi tot ce am, inima ta este atât de imensă încât întreg universul nu o va putea umple, iar inteligenţa ta are nevoie de o lumină pe care eu nu o posed. Numai Dumnezeu singur îţi poate da totul. Dacă vrei să te foloseşti de mine ca de un mijloc pentru a te îndrepta spre Domnul, eu voi fi cel mai fericit. Eu voi rămâne lângă tine, dar tu îl vei căuta pe Dumnezeu prin intermediul meu". Astfel ar trebui să-şi vorbească bărbaţii şi femeile în loc să se înşele reciproc. Dar pentru aceasta este nevoie de o altă educaţie.

Chiar dacă nu puteţi deocamdată să le trăiţi, să ştiţi că există nişte forme superioare ale iubirii spre care trebuie să tindeţi dacă doriţi să fiţi cu adevărat fericiţi în iubirea voastră. În acel moment iubirea nu vă va mai părăsi, ea va rămâne în inima voastră, va deveni în voi o stare de conştiinţă pe care nimic nu o va putea tulbura. Iar a trăi iubirea ca o stare de conştiinţă înseamnă a simţi în sine o căldură constantă, o lumină care nu se stinge niciodată. În timp ce, cealaltă iubire este ca un foc de paie care lasă lângă el numai cenuşă, frig şi întuneric.

Atunci când veţi înţelege întreaga dimensiune a acestei formule: „În duh şi în adevăr", veţi căuta izvorul acestei iubiri pe care acum o căutaţi în van pe trupurile bărbaţilor şi femeilor, şi veţi găsi în sfârşit adevărata fericire. Vedeţi ce larg, ce vast este „în duh şi în adevăr"…

Articol XV. Cap. 15 – Soarele, chintesenţa oricărei adevărate religii

În toate ţările unde am călătorit, am vizitat biserici, temple, bazilici, sinagogi, moschei, pagode… Da, peste tot, fiindcă eu nu dispreţuiesc aceste edificii; dimpotrivă, şi m-am rugat în toate aceste locuri sfinte.

Dar problema care se pune este următoarea: care este templul

construit de oameni comparabil cu marele templu creat de Dumnezeu: universul? Poate exista un loc mai sacru decât un loc creat de Dumnezeu însuşi? Cum să ne închipuim că o clădire construită cu materiale sfărâmicioase poate depăşi opera Domnului pe care nimeni nu o va putea distruge niciodată? De ce să ne limităm mereu?... Să respectăm templele, să mergem să ne rugăm în temple, dar să înţelegem că ne putem închina Domnului şi în templul său: natura, şi mai ales în liniştea şi limpezimea dimineţii. În acel templu, soarele care răsare este anafura ce îşi distribuie binecuvântările sale tuturor creaturilor: lumina, căldura şi viaţa.

Este minunat: oriunde v-aţi afla pe pământ, soarele străluceşte deasupra capului vostru. Nu aveţi nevoie să călătoriţi sau să mergeţi în pelerinaj pentru a-l întâlni. Lumina sa, căldura şi viaţa sa valorează cât toate talismanele, toate moaştele, şi cum el este inepuizabil, nimeni nu vă va putea înşela aşa cum se procedează cu micile fragmente din crucea lui Iisus sau părul şi hainele unui anumit sfânt.

Tot ce apare pe pământ sfârşeşte prin a dispărea. Singur rămâne deasupra noastră soarele, neschimbător, veşnic, şi spre el trebuie să ne întoarcem privirile. Fiindcă atunci când căutăm adevărul, trebuie să ne îndreptăm spre ceva care nu se sfârşeşte, care nu se schimbă. Dar soarele este neglijat sau i se exagerează rolul: se consideră că nu are nimic de-a face cu religia, sau este, considerat ca o divinitate. Ei nu, în ambele cazuri se comite o greşeală. Oamenii se lipsesc de un element esenţial când nu oferă niciun loc soarelui în viaţa lor interioară. Dar oprindu-ne la soare ca la un idol, înseamnă să ne întoarcem la mentalitatea primitivilor care se închinau forţele naturii. Soarele trebuie să constituie numai un mijloc care să ne permită să îl găsim pe Dumnezeu, soarele nostru interior. „Contemplându-l, expunându-ne razelor sale, identificându-ne cu el, creştem zilnic în noi lumina, căldura şi viaţa" (*A se vedea vol. 10 din Opere Complete*: „*Splendorile lui Tiferet*").

Aceasta este diferenţa fundamentală dintre învăţământul nostru şi majoritatea cultelor solare ce au existat în istoria omenirii şi mai există cu siguranţă încă în câteva locuri de pe pământ. Mulţi oameni care nu doresc să judece şi, plictisindu-se, găsesc că este foarte distractiv să ne ridiculizeze, numindu-ne „adoratorii soarelui". Să gândească şi să povestească ce vor, este treaba lor. Pentru cei care

doresc să înţeleagă, eu voi spune că noi nu ne închinăm soarelui, noi ne închinăm Domnului; dar dacă aprofundăm imaginea soarelui ca simbol, suntem obligaţi să recunoaştem că el reprezintă pentru oameni cea mai bună imagine a Domnului. Iată convingerea noastră absolută.

Dar noi trebuie să învăţăm să găsim chiar şi soarele în sinea noastră. Fiindcă îl puteţi privi ani în şir închipuindu-vă tot felul de lucruri în privinţa sa, atât timp cât nu îl simţiţi că vibrează, că străluceşte, că palpită în voi… el vă va rămâne străin, nu se va adresa vouă, nu vă va folosi la nimic chiar dacă îl priviţi. Veţi fi puţin încălziţi, puţin însufleţiţi, veţi primi câteva „vitamine", dar nu veţi descoperi esenţialul. Esenţialul constă tocmai în a găsi acest soare interior care este semnul că Divinitatea vă locuieşte. În acel moment, nu veţi mai avea nevoie nici măcar de cărţi, nici de imagini, nici de temple, nici de statui, nici de cruce, nici chiar de soare şi stele: în voi înşivă, în soarele vostru interior, veţi găsi tot ce aveţi nevoie.

În acest sens, eu afirm adesea că singura adevărată religie este religia solară. Eu nu spun că celelalte religii sunt greşite sau rele. Nu, dar ele sunt veridice în măsura în care se apropie de religia solară. Câte religii nu există în lume din care nu cunoaştem nimic! Multe au dispărut şi încă vor mai dispărea! Chiar şi religia creştină poate dispărea. Dar ea va renaşte sub o altă formă atât timp cât se va inspira din religia soarelui. Fiindcă religia adusă de Iisus a fost o religie solară, iată ceea ce creştinii nu au înţeles. De exemplu, atunci când spunem: „Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc este", cum putem avea o idee despre perfecţiune dacă nu luăm ca model soarele?

Pentru a deveni cu adevărat perfecţi, nu trebuie să luaţi ca model pe nimeni decât soarele, nici chiar pe sfinţi, nici chiar pe Iniţiaţi. Ei vă vor da desigur exemplul unor mari virtuţi, dar ştiu că în comparaţie cu soarele ei nu sunt nimic. De aceea ei se manifestă cu umilinţă, se închină în faţa soarelui. Ei ştiu că, orice ar face, lumina lor, căldura şi viaţa lor nu se pot compara cu lumina, căldura şi viaţa soarelui.

Atunci, vă veţi întreba cum să înţelegeţi spusele lui Iisus: „Eu sunt Lumina lumii?" Atunci când a pronunţat aceste cuvinte, Iisus s-a identificat cu Hristos. Hristos este un spirit cosmic care luminează nu numai pământul, ci întreg universul şi toate entităţile care îl populează. Hristos este adevăratul soare cosmic, el este spiritul

soarelui. În acest sens, se poate spune că soarele fizic pe care îl vedem reprezintă pentru noi urma datorită căreia îl putem găsi pe Hristos, soarele cosmic. Trebuie deci să găsim spiritul soarelui şi nu, asemenea astronomilor, să ne limităm la „carcasa" fizică a soarelui.

De aceea în fiecare an la revenirea primăverii, pregătiţi-vă să contemplaţi soarele, ştiind că el este singurul capabil să introducă în voi ordinea şi armonia, şi să vă dea lumina, iubirea, pacea, bucuria. Ce privilegiu să puteţi contempla în fiecare dimineaţă răsăritul soarelui! Nu există nimic mai frumos. Este izvorul care ţâşneşte, care vibrează, care curge, nu ne mai putem smulge de el. Şi mai ales atunci când ajungem foarte devreme înainte de răsăritul său şi vedem primele licăriri, zorile care se ivesc, suntem cuprinşi de un sentiment sfânt. Este ca şi cum întreaga natură ar fi pe cale să sărbătorească un mister. Suntem obligaţi să păşim în linişte pentru a nu tulbura atmosfera, iar aceasta reprezintă deopotrivă o adevărată poezie. Trebuie să ne rugăm pentru ca toţi să poată într-o zi să simtă această viaţă îmbelşugată şi să se impregneze cu ea.

Răsăritul soarelui este un simbol, iar acest simbol îl putem regăsi în toate manifestările vieţii. Tot ce progresează, se înalţă, se dezvoltă, este legat de răsăritul soarelui. Dar totul depinde de voi, de convingerea cu care vă concentraţi asupra soarelui. În funcţie de atitudinea voastră, el va deveni pentru voi o prezenţă reală, vie, puternică, sau va rămâne numai un obiect fizic, care vă luminează, vă încălzeşte, desigur, dar nu mai mult ca un bec electric sau o sobă.

Da, pe măsură ce discipolul se apropie de acest adevăr pe care soarele îl reprezintă, soarele îi vorbeşte şi îi devine cu adevărat prieten, un prieten pe care se poate baza şi sprijini, fiindcă el posedă adevărata forţă. De aceea este atât de important să asistaţi zilnic la răsăritul soarelui şi să învăţaţi să îl priviţi cu nişte ochi noi. Spuneţii: „Oh, dragă soare, eu nu te cunoşteam încă. Eu vedeam, desigur, că erai frumos, pur şi ne dăruieşti în fiecare zi lumina şi căldura ta, dar nu învăţasem încă lecţia pe care tu ne-o dai. Înţeleg acum că tu îmi arătai calea adevărului, a perfecţiunii, a împlinirii. Eu doresc să devin ca tine". Desigur, nu veţi deveni ca soarele, este imposibil, dar nu-i nimic, aşezaţi imaginea sa în mintea voastră ca un ideal, fiindcă tocmai ceea ce este imposibil acţionează, întăreşte şi transformă omul.

Nu ceea ce deţineţi, ceea ce posedaţi, nu situaţia socială vă poate

face să evoluaţi. Căutaţi ceea ce este imposibil, irealizabil. Numai acesta vă poate determina să progresaţi, să păşiţi mereu înainte.

Articol XVI. Cap. 16 – Adevărul soarelui: a da

„Tot ceea ce este jos este la fel cu ceea ce este în înalt, iar tot ceea ce este în înalt este la fel cu ceea ce este jos" a spus Hermes Trismegistus în Tabla de Smarald. Şi pe pământ trebuie să existe deci o expresie vizibilă, tangibilă, a acestei lumi inaccesibile a adevărului. Această expresie este soarele; deoarece adevărul, ca şi soarele, ne permite să vedem clar lucrurile. De aceea, dintre cele cinci virtuţi: iubire, înţelepciune, adevăr, bunătate, dreptate, adevărul este legat de ochi. Afirmaţi că sunteţi în căutarea adevărului şi nu vedeţi că el este reprezentat în faţa ochilor voştri în soare?... Voi continuaţi să îl căutaţi, şi în acelaşi timp soarele continuă să strălucească. Nu observaţi că vă spune: „Priviţi, încercaţi să-mi semănaţi, eu am să vin să mă instalez în voi şi veţi afla adevărul".

Soarele dă lumina şi căldura sa care sunt condiţiile vieţii. Atunci, asemenea soarelui, acela care doreşte că găsească adevărul trebuie să înveţe să dea. Dar a da nu înseamnă o pomană de câţiva bani, de câteva bucăţi de pâine sau nişte haine vechi. Tot ce facem poate fi o ocazie de a da, adică de a fi mai deschişi în înţelegere, mai dezinteresaţi în legăturile cu alţii, străduindu-ne să iubim mai degrabă decât a fi iubiţi. Toţi cei care doresc să servească vor găsi adevărul; toţi cei care doresc să fie serviţi nu îl vor găsi.

Eu îmi amintesc că în cursul unei reuniuni în Bulgaria, cu mulţi ani în urmă, Maestrul Peter Deunov ne-a întrebat: „Care este diferenţa dintre vechiul şi noul învăţământ?" Unii au încercat să răspundă, dar nu era răspunsul corect. În sfârşit, Maestrul a spus: „Vechiul învăţământ ne învaţă cum să luăm, iar noul învăţământ ne învaţă cum să dăm". Iată cât de scurt era răspunsul, cât de clar. Deşi trebuie adăugate încă multe explicaţii pentru a înţelege ce înseamnă a lua şi a da în toate domeniile existenţei.

Bunătatea, generozitatea, indulgenţa, abnegaţia, toate aceste calităţi sunt conţinute în cuvântul „a da". Egoismul, furia, mânia, gelozia, bădărănia, inconştienţa sunt nişte defecte conţinute în cuvântul „a lua". Observaţi-vă cu atenţie şi veţi constata că acela care se află în adevăr se distinge de alţii prin tot felul de calităţi, dar mai ales prin bunătatea, nobleţea sa, dezinteresul său. De aceea, atunci

când văd pe cineva care pretinde că posedă adevărul fiind dușmănos, arțăgos, răzbunător, doresc să îi spun: „Mergi la culcare, dragul meu, dacă îți închipui că acesta este adevărul, nu merită să faci niciun efort pentru a te apropia de el”. Dar oamenii posedă rareori niște criterii.

Ei văd niște exaltați predicând ura și violența în numele adevărului, și sunt gata nu numai să îi urmeze, dar și să îi imite.

Să nu credeți pe nimeni care pretinde că posedă adevărul dacă nu vă arată diploma sa. Veți spune: „Dar și aici există diplome?” Da, cu diferența că diploma aceluia care posedă adevărul nu este o bucată de hârtie: această diplomă este imprimată pe el, este o diplomă vie pe care Inițiații și chiar spiritele naturii o pot citi de departe, fiindcă ea strălucește, emite niște raze. Atunci când întâlnim o asemenea ființă, avem senzația că suntem luminați, încălziți, ca și cum am asista la un răsărit de soare.

Din nefericire, această capacitate de a da nu este foarte dezvoltată la oameni. Ei nu știu să dea, sau dacă dau, este ca să poată lua mai mult. De altfel ei v-o spun, pentru a avea, trebuie să iei.

Ei bine, nu este așa de sigur, iar Inițiații vă spun că, pentru a avea, trebuie să dai. Aceasta necesită desigur o explicație. Este adevărat că nu poți da dacă nu posezi tu însuți ceva, și nu poți avea nimic dacă nu ai primit nimic. Dar problema constă în a ști de unde și de la cine primești. Cei mai mulți oameni caută la alți oameni, și astfel le iau încet-încet acestora tot ce au: banii, proprietățile, forțele, ideile, sentimentele lor… Se poate afirma chiar că cei mai mari hoți care există sunt îndrăgostiții. Și ca peste tot, în poezie, în romane, la teatru, la cinema, nu există decât niște povești cu hoți: cine reușește să fure inima celuilalt.

În planul psihic, ca și în planul fizic, se observă numai furturi. Persoanele care se preocupă numai să dea sunt foarte rare. Și nu numai că sunt rare, dar ele își dau repede seama că acela care este idealist, deschis altora, gata mereu să îi primească și să îi ajute, întâlnește niște piedici și neplăceri; atunci ele se retrag, spunându-și că nu merită osteneala: dacă eforturile lor le aduc atâtea neplăceri, de ce să mai continue? Din contră, merită să continue.

Trebuie mereu să știți că nu datorită faptului că aveți un ideal sublim lumea întreagă vă va recunoaște strădaniile și munca. În exterior vă veți confrunta cu tot felul de situații neplăcute, dar în

interior veţi trăi în bucurie. Ei da, veţi simţi timp îndelungat o mare diferenţă între lumea interioară şi lumea exterioară, fiindcă nu numai că vor exista oameni care să vă combată, dar vor exista şi alţii care, văzând în voi „o vacă de muls" care luând exemplul soarelui s-a decis să dezvolte nişte virtuţi de generozitate, abnegaţie şi răbdare, se vor grăbi să profite fără niciun scrupul. Ei vor încerca să vă ia tot ce pot, şi apoi vor pleca fără nicio urmă de recunoştinţă. Dar nu-i nimic, perseveraţi pentru a păstra binecuvântările oferite de înaltul vostru ideal.

Este adevărat, uneori vă închipuiţi că vă aflaţi într-o situaţie ciudată: bucuria, pacea şi armonia sunt în voi, iar în exteriorul vostru întâlniţi necazuri, confruntări. Da, aşa stau lucrurile pentru moment, iar în stadiul actual al omenirii este greu să fie altfel. Dar este un fenomen trecător, nu există aici nimic definitiv. Legea, aşa cum Inteligenţa Cosmică a stabilit-o, este absolută: veţi primi într-o bună zi ceea ce corespunde gândurilor, sentimentelor, dorinţelor, faptelor voastre. Da, corespondenţa este absolută. Până atunci, chiar dacă trebuie să suferiţi nişte atacuri din lumea exterioară, găsiţi în voi cel puţin bucuria.

Veţi găsi adevărul numai atunci când veţi reuşi să pătrundeţi toate secretele cuvântului a da. Se observă cât de mândri sunt oamenii de tot ce J au reuşit să ia şi o arată în faţa întregii lumi. Dar în interior toate aceste prăzi se transformă în gunoi. Da, fie că sunt nişte indivizi sau nişte ţări, toţi cei care s-au îmbogăţit pe seama altora nu profită cu adevărat, şi vine mereu clipa când, chiar în planul material, trebuie să se descotorosească bucată cu bucată de ceea ce au luat.

Preocuparea principală a unui Iniţiat este aceea de a da. Atunci când vă salută, când vă priveşte, când vă surâde, vă strânge mâna sau vă i vorbeşte, el nu încetează să vă dea ceva bun, luminos. Făcând aceasta, el se împlineşte, creşte, avansează, se înalţă din ce în ce mai mult, deoarece el se supune legii iubirii, iar adevărata lege a iubirii este de a da şi nu de a lua. Dar în acelaşi timp în care dă, el primeşte, fiindcă lumina soarelui asemenea unui râu limpede coboară până la el.

Litera ebraică Alef N este unul dintre cel mai bune simboluri ale acestei atitudini interioare pe care omul trebuie să o găsească pentru a pune într-un acord precis această problemă de a lua şi a da. Alef reprezintă omul care a reuşit să facă legătura între Cer şi pământ,

pentru a primi de la Cer şi a da la pământ. De ce să iei de la sărmanii oameni care nu au aproape nimic? De la Cer, care este infinit de bogat, trebuie să luaţi pentru a da oamenilor. Litera Alef ne învaţă că lucrarea noastră este de a deveni o linie de legătură între Cer şi pământ. Din punct de vedere simbolic, Hristos, omul perfect, este această linie de legătură: el primeşte tot ce se află în Cer pentru a-l coborî pe pământ.

Luaţi această literă Alef ca pe cel mai înalt ideal de atins; ea trebuie să devină o reamintire neîncetată a lucrării ce o aveţi de făcut cu înţelepciunea şi iubirea. La fel de bine cum, pentru a primi aceste binecuvântări ale Cerului cât şi a le răspândi pe pământ, vă sunt necesare iubirea şi înţelepciunea: iubirea pentru a vă deschide Cerului şi oamenilor, iar înţelepciunea pentru a şti cum să intraţi în legătură cu ei. Fiindcă nu este de ajuns să vă doriţi să intraţi în legătură cu Cerul şi cu oamenii, trebuie să cunoaşteţi şi metodele.

Istoria religiilor menţionează sub diferite forme anumite fiinţe care au fost nişte Alef. Titanul Prometeu care a furat focul din cer pentru a-l da oamenilor este în mitologia greacă una dintre cele mai cunoscute figuri. Acela care a devenit Alef, adică o fiinţă care se gândeşte numai să dea, să lumineze, şi să încălzească ca soarele, reuşeşte prin gândurile şi sentimentele sale să atingă toate regiunile spaţiului. El întâlneşte atunci o mulţime de creaturi care îl salută şi pe care le salută la rândul său. Fiindcă aceasta este adevărata viaţă: o comunicare zilnică neîntreruptă cu milioane de creaturi.

Nu există ideal mai înalt decât acela de a deveni asemenea soarelui. Încercaţi să hrăniţi acest ideal pentru a lua un asemenea loc în voi încât întreaga voastră fiinţă să devină o vâlvătaie, să fie iluminată. Numai acest înalt ideal poate face să încolţească tot ce este mai bun în voi. Fără chiar să insistaţi, fără să vă gândiţi, vă găsiţi în cea mai bună dispoziţie. Unicul adevăr ce merită să fie căutat este soarele spiritual care, imediat ce străluceşte în noi, determină apariţia tuturor calităţilor noastre bune exact cum soarele fizic face să se ivească viaţa în întreaga natură.

Articol XVII. Cap. 17 – Împărăţia lui Dumnezeu se găseşte în noi

Există multe lucruri de revăzut în concepţiile pe care cei mai mulţi oameni şi-o fac despre Dumnezeu. Imaginea unui Dumnezeu mereu iritat împotriva oamenilor şi care rosteşte neîncetat ameninţări, aplică pedepse, sau cea a unui bătrân cu o barbă lungă preocupat să

observe şi să le noteze greşelile, au fost poate acceptabile într-o anumită epocă şi în anumite condiţii. Dar acum este de-a dreptul ridicolă. Niciun om raţional nu şi-ar dori o astfel de viaţă şi preocupări pe care unii le-au prezentat de milenii ca fiind cele ale Domnului.

Evident, ideea unui Dumnezeu unic, adusă de Moise, a constituit un foarte mare progres în istoria gândirii. Dar a sosit un moment când imaginea acestui Dumnezeu al justiţiei, sever, nemilos, gelos, răzbunător, trebuia înlocuită pentru ca oamenii înşişi să poată evolua. Cum puteau ei să înveţe să manifeste răbdarea, îngăduinţa, bunătatea în privinţa semenilor lor, dacă ar fi avut fără încetare în faţa lor un Dumnezeu mereu neclintit şi neiertător?

Iisus a venit şi i-a învăţat pe oameni că Dumnezeu era Tatăl lor; accentul nu a mai fost atunci pus numai pe noţiunea de justiţie, ci pe cea de iubire, de bunătate şi iertare. Dumnezeu nu mai era acel stăpân rigid în faţa căruia oamenii trebuiau să se închine ca nişte sclavi, ci un Tată, iar oamenii deveneau copiii săi. Această schimbare a punctului de vedere privind legăturile dintre oameni şi Dumnezeu a antrenat unul şi mai profund, menţionat deopotrivă în Evanghelii, dar care nu a fost încă bine înţeles. Această schimbare a punctului de vedere priveşte natura omului însuşi. Dacă Dumnezeu este Tatăl nostru, înseamnă că noi suntem de aceeaşi natură ca El – nu s-a văzut niciodată ca un tată şi copiii săi să fie de naturi diferite – iar dacă suntem de aceeaşi natură ca El, noi ne putem identifica cu El, ne aflăm în El şi El se află în noi.

Nu este de ajuns să considerăm că Dumnezeu este Tatăl nostru şi noi copiii săi, fiindcă astfel admitem o separare, o ruptură: Dacă El se află în afara noastră şi noi în afara Lui, suntem obligaţi să suportăm tot ce este cuprins în acest interval, ne aflăm în afara luminii, a păcii şi a iubirii sale.

Atâţia mistici s-au plâns că au fost părăsiţi de Dumnezeu! Nu, Dumnezeu nu i-a părăsit, ei nu au ştiut să păstreze conştiinţa prezenţei sale în ei. Dumnezeu nu ne părăseşte niciodată, aceste schimbări se produc în conştiinţa noastră. Cu cât inima noastră este mai receptivă, cu atât mai mult ne simţim pătrunşi de lumina şi căldura Domnului. Dimpotrivă, din când în când sufletul nostru se închide şi suntem lipsiţi de prezenţa sa. A cui este greşeala? Îndepărtaţi-vă de soare, veţi simţi frigul şi obscuritatea. Desigur, este dificil să menţinem în permanenţă o asemenea stare de conştiinţă în care ne simţim locuiţi

de prezenţa divii nă, dar în acest sens trebuie să lucrăm făcând din întreaga noastră fiinţă templul Divinităţii. Da, nici măcar în palat, ci un templu. Evident, este deja bine dacă reuşim să facem un palat, dar în palat lipseşte acel element de sanctificare pe care îl găsim în templu. Dumnezeu va pătrunde în acela care ajunge să facă din el însuşi un templu, şi nu îl va mai părăsi: Divinitatea nu părăseşte sanctuarul ce i-a fost consacrat şi în care i se face în continuare un cult în puritate şi lumină.

Oare Dumnezeu există? Iar dacă El există, oare cum ar arăta? Şi ce este omul în raport cu Dumnezeu? Cum să definim natura umană în raport cu natura divină?... Aceste întrebări trebuie să încetăm să ni le punem. Trebuie să ştim pur şi simplu că Dumnezeu este nu numai Creatorul nostru, dar şi Tatăl nostru şi că suntem de aceeaşi esenţă ca El. Atunci când Iisus a spus: „Iar Eu şi Tatăl Meu una suntem", el a rezumat în câteva cuvinte cele mai mari mistere ale religiei.

Unii vor spune însă: „Da, dar noi nu suntem Iisus. El era cu adevărat fiul Domnului, în timp ce noi..." Ascultaţi-mă cu atenţie. Dacă Biserica a dorit să facă din Iisus echivalentul lui Dumnezeu însuşi, a doua persoană din Trinitate, Hristos, un principiu cosmic, punând astfel între el şi oameni o distanţă infinită, este problema ei. Iisus nu a afirmat aşa ceva. Iisus nu a pretins niciodată că era dintr-o esenţă diferită de a celorlalţi oameni. Atunci când a spus. că este fiul Domnului, nu a fost pentru a arăta că este superior celorlalţi oameni, dimpotrivă. Afirmând că este fiul Domnului, el a subliniat şi natura divină a tuturor oamenilor; altminteri, ce ar semnifica aceste cuvinte: „Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este" şi: „Cel ce crede în Mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu şi mai mari decât acestea va face?"

Dacă Iisus a spus că putem face aceleaşi lucrări ca ale sale, este pentru că noi suntem de aceeaşi natură, de aceeaşi esenţă ca el. De ce au neglijat creştinii acest aspect din învăţământul său? Încă o dată, fiindcă ei sunt leneşi, pur şi simplu, nu doresc să facă niciun efort pentru a păşi pe urmele lui Iisus. Ei spun: „El era perfect deoarece era fiul Domnului; este normal că a avut o cunoaştere, nişte virtuţi şi puteri excepţionale, în timp ce noi, nişte sărmani nefericiţi, natura noastră este imperfectă şi păcătoasă, şi este normal să fim slabi, egoişti şi răi". Nu, nu este normal, noi suntem fii ai Domnului exact cum Iisus a

fost fiul Domnului. Singura diferenţă este că Iisus era conştient de natura şi predestinarea sa divină şi a lucrat în acest sens. El a lucrat deja în încarnările anterioare, desigur, şi a sosit pe pământ cu nişte posibilităţi imense şi o idee foarte clară a misiunii sale. Dar a trebuit să facă şi el o imensă lucrare interioară, să reziste tentaţiilor, să postească, să se roage. Aţi citit puţin Evangheliile? De ce a fost necesar ca Iisus să primească Duhul Sfânt numai după ce a împlinit treizeci de ani? Şi de ce a încercat diavolul să îl ispitească?

Prin exemplul şi sacrificiul vieţi sale, Iisus ne-a deschis calea ca să putem, aşa cum a spus-o el însuşi, să realizăm aceleaşi lucrări ca ale sale. Dacă nu suntem conştienţi de această similitudine dintre Iisus şi noi, este pentru că am lăsat tot felul de elemente străine să întunece, să ne acopere natura noastră divină. Atunci, evident că nu o mai putem recunoaşte. Dar dacă lucrăm cu iubire şi înţelepciune asupra gândurilor, sentimentelor şi faptelor noastre pentru a le purifica, vom simţi această natură divină trezindu-se încet-încet în noi. Da, trebuie să atingem această stare de conştiinţă în care nu mai suntem niciodată separaţi de Domnul, suntem o parte din El, nu existăm în afara Lui.

În realitate, nimeni nu poate exista în afara Domnului. El ne-a creat, El ne hrăneşte, El ne face să trăim. Nu există nicio creatură cu adevărat independentă faţă de Domnul; sentimentul de independenţă nu poate exista decât în conştiinţă, fiindcă este posibil într-adevăr ca un om să taie în mod voluntar legătura care îl uneşte de Creator; dar atunci el se îndreaptă încet-încet spre moartea spirituală. Veţi spune: „Dar Dumnezeu este în Ceruri!" Da, Dumnezeu se află în ceruri, dar de ce nu ne-am afla şi noi în ceruri împreună cu El?

Înţelegeţi acum semnificaţia adevăratei religii „în duh şi adevăr?" Până aici, va exista întotdeauna o distanţă între Dumnezeu şi voi, mereu o distanţă, o separare. Rămânând astfel în afara lui Dumnezeu, vă aflaţi de fapt în afara voastră, a adevăratului vostru Eu. Nu vă mai regăsiţi, treceţi prin tot felul de stări contradictorii: o clipă sunteţi liniştiţi, sensul vieţii voastre vă apare limpede, şi apoi dintr-odată sunteţi neliniştiţi, tulburaţi, totul *împărăţia lui Dumnezeu se găseşte în noi* se întunecă. Da, atât timp cât omuf s-a identificat cu natura sa divină, el străbate un» deşi coborâşuri, el se simte hărţuit, pesigur. Înveţi Moise a insistat pe teanf? de Dunăre reu Din moment ce Dumnezeu era un Maestru tfcă, nu tit, oamenii nu puteau decât să se

tea Jă de ERu va aceea se afirmă: „Teama de Dumnezei Psl-ic, putui înţelepciunii". Dar frica este un sern negativ. * Acela care acţionează mereu zbSE este râul fricii nu se poate împlini cu adevărtezeu această temere are o acţiune distrugătoare ci cerea timpului. Din contră, prin iubire omu'. împlineşte, şi de aceea a venit Iisus spunând „u Dumnezeu este un Tată. Bineînţeles, copilul se t me puţin şi de tatăl său, şi este un lucru bun, pentru că el trebuie să simtă că există reguli ce nin trebuie încălcate, iar dacă le va încălca, el va pedepsit. Dar tatăl este îndeosebi iubit de copiiu nu numai pentru că le-a dat viaţă... Cimtnttnp din face să beneficieze de toate bog Jn om oarecare a dezvoltarea lor. uiţi; Şi a trimis la nă celor chemaţi: „Iar Eu şi Tatăl Meu urau început toţi, lucruri trebuie să cunoaştem, câf-nti-a zis.} acum ca să putem rosti o asemene; 3.es ca s-° vac*; pentru care această identificară? Perece vărat o realitate, trăieşte în împliterc te rOfe iartă

În duh şi în adevăr văr

— i *J J*

se jaşterii, ei învaţă să mediteze asupra formulei: corj sunt El" şi o pronunţă până când aceasta de°îne în ei trup şi suflet. În acel moment micul lor % limitat nu mai există, rămâne numai El singur, Dumnezeu, care există în ei, şi din acea clipă ei pot face minuni. De aceea când făcea minuni, jsus spunea: „Fiul nu poate să facă nimic de la n ne dacă nu va vedea pe Tatăl făcând... dacă st-ueiegneaţi şi pe jatăi Meu". În ligii „în duh şi a, ai pOate Spune cg jjsus era cu deauna o distanţi Dumnezeu; pentru că el era distanţă, o separ] tre' Qumnezeu şi oameni.

Dumnezeu, vă Apăreţi, dacă vă contopiţi cu adevăratului vos, a fi una cu veţi deveni o pU

prin tot felul de i devenind mici în faţa lui liniştiţi, sensul v-jtaţe deveniţi mari. În timp ce, apoi dintr-odată a ne Lui, veţi deveni slabi, vulnerabili, nu mai sunteţi nimic. De aceea, Iisus mai spunea: „Dacă nu muriţi, nu veţi trăi". Adică: dacă nu muriţi ca element separat de Tot, nu veţi trăiviaţa nelimitată a Totului; în ziua în care reuniţi să muriţi faţă de natura voastră inferioară, nu veţi mai fi voi cei care veţi trăi, ci Dumnezeu va trăi în voi. Dacă nu o înţelegeţi în planul psihic, spiritual, această frază nu are niciun sens.

Scopul oricărei discipline spirituale este de a te cunoaşte într-o zi ca fiind Dumnezeu însuşi, şi acesta este sensul formulei din

Juaniyoga: „Eu sunt El”.

Rolul meu este de a vă da adevărata cunoaştere, chiar dacă ştiu că, pentru moment, nu o puteţi aplica. Eu doresc să vă spun că există o mai bună înţelegere a lucrurilor, dar în acelaşi timp trebuie să fiţi răbdători, indulgenţi, să acceptaţi situaţia actuală, deoarece lucrurile nu pot şi nu trebuie să se facă în mod prematur. Cunoaşteţi din Evanghelii parabola ospăţului: „Un om oarecare a făcut cină mare şi a chemat pe mulţi; Şi a trimis la ceasul cinei pe sluga sa ca să spună celor chemaţi: Veniţi, că iată toate sunt gata. Şi au început toţi, câte unul să îşi ceară iertare. Cel dintâi i-a zis: Ţarină am cumpărat şi am nevoie să ies ca s-o văd; te rog iartă-mă. Şi altul a zis: Cinci perechi de boi am cumpărat şi mă duc să-i încerc; te rog iartă-mă. Al treilea a zis: Femeie mi-am luat şi de aceea nu pot veni…” Scuzele găsite de invitaţii care nu pot veni la ospăţ sunt asemănătoare pretextelor găsite de majoritatea oamenilor pentru a-şi duce viaţa departe de Dumnezeu.

Dar ce s-ar întâmpla dacă, dorind să arate că a înţeles bine lecţia parabolei, fiecare s-ar decide să renunţe la angajamentele sale spunând: „Eu trebuie să mă eliberez pentru Dumnezeu?” în realitate, aceasta nu se face aşa, şi este mai bine pentru unii să nu fie foarte liberi, altminteri chiar consacrându-se Domnului ar face şi mai multe prostii. Fiindcă nu toată lumea este capabilă să îşi folosească bine libertatea; este mai bine pentru unii să fie ocupaţi cu o familie şi o meserie cărora sunt obligaţi să le consacre multe din energiile şi timpul lor. Un om limitat, fanatic, care se eliberează pentru a răspunde la o aşa-zisa chemare a Domnului, va deveni o catastrofă, va produce numai pagube!

Din acelaşi motiv, nu putem să le cerem oamenilor să se desprindă în mod prematur de nişte expresii materiale ale religiei pentru a se închina Domnului „în duh şi adevăr”. Vor exista încet-încet nişte schimbări, împlinirea acestei profeţii făcute de Iisus se apropie, iar pentru unii ea s-a împlinit deja. Dar trebuie să înţelegeţi că o asemenea schimbare nu poate surveni dintr-odată pentru întreaga lume, deoarece ea constituie un eveniment al vieţii interioare.

Atunci când este vorba despre evenimente desfăşurate în planul fizic, întreaga lume le trăieşte în acelaşi timp. Atunci când se decretează nişte reforme într-o ţară, se poate stabili data de la care aceste reforme se vor pune în aplicare. Se decide înlocuirea monarhiei

printr-o republică sau a republicii printr-o monarhie, se declară război sau se semnează pacea: de la o dată exactă, există deci republica sau monarhia, războiul sau pacea. Sau un conciliu decide că nu va mai exista slujbă în limba latină de la o anumită dată, şi începând de atunci slujba nu se mai pronunţă în limba latină. Dar când Iisus spune: „Dar vine ceasul… când adevăraţii închinători se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr", este vorba despre un fenomen al vieţii interioare care se poate realiza numai în funcţie de gradul de evoluţie al oamenilor.

Iisus mai spunea: „Împărăţia lui Dumnezeu este aproape". Mulţi vor remarca că s-au scurs de la pronunţarea acestor cuvinte două mii de ani şi împărăţia lui Dumnezeu este încă departe. Ei nu au înţeles sub ce formulă ea era aproape. Pentru unii împărăţia lui Dumnezeu a venit: în sufletul şi în inima acelora care erau pregătiţi îndeajuns pentru ca ea să se instaleze, ea a venit deja. Pentru alţii, ea este pe cale să vină.

Iar pentru o a treia categorie, ea va veni… nu se ştie când. Deci, ea a venit, ea vine şi ea va veni… Vedeţi câte conjugări frumoase se pot face!

Veţi spune: „Dar totuşi, creştinătatea lucrează de două mii de ani pentru împărăţia lui Dumnezeu, şi ea este încă atât de departe? Atâtea războaie, foamete, mizerie şi nenorociri!"…Ei bine, tocmai pentru că oamenii nu ştiu să lucreze „în duh şi în adevăr". Ei îşi petrec timpul vorbind, scriind pentru a sublinia un anumit defect, o anumită lacună: proasta organizare, incompetenţa responsabililor, banii prost utilizaţi… Şi pentru a îndrepta aşa-zisa situaţie, ei vor să îi oblige pe unii să facă ceva, să îi împiedice pe alţii să facă altceva, să îi destituie pe unii şi să îi înlocuiască cu alţii, să înfiinţeze nişte comitete, nişte comisii etc. Ei se bazează numai pe nişte soluţii materiale, iar pentru a le aplica intră în nişte confruntări continue. Cum se poate realiza împărăţia lui Dumnezeu în asemenea condiţii?

De acum înainte trebuie să învăţaţi să gândiţi şi să acţionaţi altfel. Acela care doreşte sincer să lucreze la venirea împărăţiei lui Dumnezeu trebuie să ştie că nu prin metodele umane, metodele materiei, va reuşi, ci prin metodele divine, metodele spiritului. Aceste metode constau în a hrăni în sine cele mai bune dorinţe şi sentimente, a pronunţa numai cuvinte pozitive, deoarece aceste sentimente, aceste dorinţe, aceste cuvinte declanşează în lumea invizibilă nişte puteri luminoase care vor veni să îi ajute pe oameni în lucrarea lor.

Da, toţi cei care au ca ideal să realizeze ceva bun pentru colectivitate se reunesc cu dorinţa de a efectua mai întâi o lucrare spirituală. Datorită acestei lucrări, dorinţele şi gândurile lor vor deveni atât de pure şi luminoase încât vor ajunge să atingă foarte sus în spaţiu entităţile, elementele care le corespund, şi le vor atrage la ei. Aceste entităţi şi elemente îi vor ajuta să amelioreze situaţia mult mai eficace decât criticile, revendicările şi propunerile lor de reformă.

Iată cum lucrează cel care vrea să aplice regula lui Iisus „în duh şi în adevăr". Acela care nu acceptă acest învăţământ trebuie să se aştepte, la nişte dezamăgiri: el se va măcina, se va sătura, deoarece gândurile şi sentimentele pe care le pune astfel în mişcare îl menţin în regiunile inferioare ale planurilor astral şi mental. Şi într-o bună zi, el va fi obligat să constate că toate strădaniile sale nu au folosit la nimic: fiindcă el nu a ştiut cum să lucreze. Câţi oameni nu m-au sfătuit să construiesc Fraternitatea după nişte metode obişnuite! Dar eu nu i-am ascultat. Am continuat să lucrez în lumea invizibilă cu iubire şi lumină, şi acum aceste creaţii ale sufletului şi spiritului meu coboară în planul fizic unde se vor împlini încet-încet toate.

Vine clipa când ne vom închina Domnului în duh şi în adevăr… împărăţia lui Dumnezeu este aproape… împlinirea acestor profeţii ale lui Iisus corespunde unor fenomene interioare, intime. Fără să aştepte să se împlinească în jurul său, fiecare trebuie să găsească în sinea sa pacea, lumina, adevărul. Este inutil să încerce să le găsească în altă parte. Admiţând chiar că a reuşit să le găsească în exterior, el va fi capabil să le aprecieze şi să le păstreze numai dacă le-a realizat mai întâi în el însuşi.

CUPRINS

Cap. 1 – Scheletul universului 1
Cap. 2 – Casa divină a greutăţilor şi măsurilor 3
Cap. 3 – Legătura cu centrul 3
Cap. 4 – Cucerirea vârfului 3
Cap. 5 – De la diversitate la unitate 3
Cap. 6 – Construcţia edificiului 3
Cap. 7 – Contemplarea adevărului: Isis dezvăluită 3
Cap. 8 – Haina de lumină 3
Cap. 9 – Pielea, organ de cunoaştere 3
Cap. 10 – Parfumul din grădina edenului 3

Cap. 11 – „În duh şi în adevăr” 3
Cap. 12 – Imaginea, un suport firesc pentru rugăciune 3
Cap. 13 – Spiritul nu se găseşte în moaşte 3
Cap. 14 – Fiinţele se găsesc numai în spirit 3
Cap. 15 – Soarele, chintesenţa oricărei adevărate religii 3
Cap. 16 – Adevărul soarelui: a da 3
Cap. 17 – Împărăţia lui Dumnezeu se găseşte în noi 3